

"סוד החשמל"

גליון פרשת מקץ [חנוכה] תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

הקשר בין חנכה לתשובה וגאלה.

מובא בספר 'אמרי צבי' (קוז'קלוב) שהתשובה שקודם הגאלה תתחיל בחנכה. וכן מובא בספר 'דביר המצנע' הגה ידוע מפי ספרים דחנכה היא גמר חתימה של ימים נוראים העברו, וכל התפלות אשר לא נתקבלו בעוונותינו הרבים בימים הנוראים, אם עושה תשובה נתקבלו בחנכה. ורואים שחנכה הוא זמן תשובה. בארנו במאמר 'חטי החשמל מתחברים לשמיני' שעולם התשובה הוא ספירת הבינה שהיא השמינית מהסוף להתחלה, ויש לה שם שמיני, כי היא מחברת כל הזמן לספירת החכמה שהיא בבחינת שמן. וכיון שעל ידי תשובה מתקשרים לשמיני שהוא עולם התשובה, חנכה הוא זמן תשובה, כי הדלקת הנרות מחברת את כלל ישראל לשמיני, וכלם נקראים בני בינה. וכן ידוע בסוד הרש"ש שבשביל להתקשר עם ספירות החכמה והבינה שנקראים אבא ואמא צריך מסירות נפש. וחג החנכה הוא חג של מסירות נפש, כפי שבארנו שגס חנכה היה גס שאינו נצרך, שהיה מתר להדליק בשמן טמא בצבור, ובכל זאת ה' עשה גס שימצאו שמן טהור, בזכות המסירות נפש של החשמונאים, ולכן יש בחנכה ענין של מהדרין מן המהדרין, שישאל כפיכול מחזירים לקב"ה גם כן יותר ממה שצריך, וכשאדם נותן יותר ממה שהוא מחייב יש בזה בחינה של מסירות נפש, שמוסר ונותן מנפשו לה'. וכל התקשרות עם עולם השמיני יש בה בחינת תשובה. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שמהדרין מן המהדרין בגימטריא תשובה. ומבאר לדברינו שההדור בגרות חנכה מקשר את האדם לעולם התשובה השמיני. וכן מובא בספר 'נפלאות מתורתך' (ערך שמיני) שהכתוב (ירמיה ג, יב) "שובה משבה ישראל נאם הוי"ה" ר"ת שמיני". והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שיום השמיני של חנכה שנקרא "זאת חנוכה" ר"ת הכתוב (תהלים כה, ו) "זכר רחמיך ה' וחסדיך כי מעולם המה: חטאות נעורי ופשעי אל תזכר כחסדך זכר לי אתה למען טובך ה'".

מצינו ב'מדרש פליאה' (לא) "הדודאים נתנו ריח" זה ראובן שהציל את יוסף, ועל פתחינו כל מגדים" זה נר חנכה. ומובא באור בגליון 'פנינים' בשם האדמו"ר ממישקולץ שליט"א שראובן עשה תשובה אפלו שלא חטא, וזאת הבחינה של חנכה שה' עשה גס שאינו נצרך, כי יכלו להדליק בטמאה. ונראה להוסיף שאצל ראובן התגלה הסוד של תשובה, שאינו רק לסליחה וכפרה על חטא, אלא לשוב ולחזר לשרש באמא עלאה שהיא עולם התשובה השמיני. וכל התקשרות עם אמא עלאה יש בה בחינת תשובה, כי עולים לעולם התשובה, וזה מה שהיה אצל ראובן שקנא על כבוד אמו, ובהדלקת נרות חנכה. וכן מצינו במדרש (ב"ר פד, יט) "וישב ראובן אל הבור", אמר לו הקדוש ברוך הוא מעולם לא חטא אדם לפני ועשה תשובה, ואתה פתחת בתשובה תחלה, חייך שכן עומד ופוחת בתשובה תחלה, ואיזה זה הושע שנאמר "שובה ישראל עד ה' אלהיך". ומקשה האגרא דכלה' הרי אדם הראשון, וקין, ועשו, עשו תשובה לפני ראובן. ומבאר לדברינו כיון שהם עשו תשובה על חטא בזדון. וראובן עשה תשובה בלי חטא. וכן הכתוב (בראשית לה, כב) "וישכב את בלהה

פילגש אביר" ס"ת תשוב"ה. דתשובתו של ראובן התחילה במעשה החטא שלו, שלא היה חטא אלא תשובה להתקשר לאמא עלאה בבחינת תשובה, כשקנא על כבוד אמו.

מצינו בירושלמי (ר"ה ז:) **איזו אמה פאמה הזאת, בנוהג שבעולם אדם יודע שיש לו דין, לבוש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו, שאינו יודע היאך יוצא דינו, אבל ישראל אינו כן. אלא לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ומגלחים זקנו ואוכלים ושותים ושמים בראש השנה, שיודעים שהקדוש ברוך הוא עושה להם נסים. לכאורה צריך להבין הלשון שהקדוש ברוך הוא עושה להם נסים, הנה צריך לומר שהקדוש ברוך הוא סולח ומוחל וכדומה, ומה שייכים נסים לזכיה בדין. והרה"ג ר' אהרן יהודה הלוי גרוסמן שליט"א באר שתשובה היא גם שהקדוש ברוך הוא מוחל וסולח ברגע אחד וכו'. ומבאר לדברינו שתשובה היא בבחינת גס כמו הגס של חנכה שבא מעל הטבע ומקשר לאמא עלאה. והוסיף הרה"ג ר' הפאל בקר שליט"א שתשובה נבראה קודם בריאת העולם הטבעי, וממילא היא מעל הטבע בבחינת גס. וכן מובא בספר 'שערי תשובה' יעזור השם לשבים פאשר אין יד טבעם משגת, ורואים שתשובה נותנת כחות מעל הטבע.**

מצינו בזהר (שלח קסה.) **דוד המלך זית רענו נקרא לפני הקדוש ברוך הוא שכתוב "ואני כזית רענו בבית אלהים"**, רואים שדוד קשור לזית ולשמן. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צה.) שישבי בנוב שם את דוד מתחת לקורת בית הברד ונסה למעך אותו כמו זיתים ולהרגו, וה' עשה לו גס שנוצרה גומא תחתיו. ורואים שגם בהשתלשלות בקלפה דוד היה בבחינת זית. וכן **שמיני** בגימטריא הפסוקים (מ"ב יט, לד) **"למעני ולמען דוד"**. (תהילים פט, לד) **"וחסדי לא אפיר מעמו"**. וכן **שמון** בגימטריא הפסוקים (תהילים קלב, י) **"בעבור דוד עבדך"**. (ש"א כ, לא) **"בן ישי חי"**.

וכן דוד המלך היה **השמיני** בבנים של ישי, כמובא בכתוב (ש"א זט, י) **"ויעבר ישי שבעת בניו"** וגו'. וכשהביאו את דוד השמיני כתוב (שם יג) **"ויקח שמואל את קרן השמן וימשח אתו"**, דשמן הולך לשמיני. וכן מצינו בגמרא (קידושין ל.) שבספר תהלים ישנם **שמונה** פסוקים יותר מבספר תורה, ובספר תורת העולה לרמ"א (פ"ג) מבאר דיש כאן רמז על הקשר של דוד לשמיני. וכן מצינו בגמרא (מ"ק זט:) שדוד היה זורק חיץ והורג **שמונה מאות חלל בפעם אחת**. אף על פי שדוד היה בחינת מלכות השייכת למספר שבע, בשרש נשמתו הוא היה מהבינה שהיא בחינת מלכות העליונה, והקדוש ברוך הוא הוריש לו את המלכות למטה. וכן **דוד בן ישי משיחנו** בגימטריא **שמונה מאות**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שזה גם המספר של הכתוב (רות ד, כב) **"וישי הוליד את דוד"** עם המלים.

מצינו בגמרא (ערכין יג:) ר' יהודה אומר כנור של מקדש של שבעת נימין היה, ושל ימות המשיח **שמונה, שנאמר "למנצח על השמינית" על נימא שמינית**. נראה לבאר שלעתידי לבא יזכו ישראל למדרגת השמן, ולמדרגה השמינית כנור של שמונה נימין. וכן מובא ב'תורת כהנים' (צו) שבית המקדש השלישי היה המקדש **השמיני** של כלל ישראל, השבעה הראשונים היו המשכן שבמדבר, שבגלגל, שבנוב, שבגבעון, שבשילה, ובית ראשון ושני. ועל זה נאמר **"כי שבע יפול צדיק וקם"**. היינו ששבעה נחרבו והשמיני יקום לעד. וכן הפרה האדמה **השמינית** תהיה לעתיד לבא, כמובא ברש"י (שבועות יא:) שבכל ימי בית ראשון ושני היו שבע פרות אדמות.

וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֶהָר (בראשית כט: עם פירוש ה'מתוק מדבש') שֶׁהַמְּשִׁיחַ נִקְרָא **"בֶּן יִשְׂרָאֵל"**, לְרִמּוֹז עַל הַקְּשֶׁר שֶׁלֹּו לְסִפְרֵי הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה שֶׁנִּקְרְאוֹת **יִשְׂרָאֵל**, וְסִפְרֵי אֱלוֹ מְסַמְּלוֹת אֶת הַשְּׁמֵן וְהַשְּׂמִינִי. וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּרִשְׁיָי (בראשית מז, כט) שִׁישֵׁי חֵי שְׂמוֹנִים שָׁנָה. וְכֵן **יִשְׂרָאֵל** נִרְמָז בְּפָסוּק **"אִז יִשְׂרָאֵל"**, הַמְּסַמֵּל אֶת הַשְּׂמִינִי. (שמואל א, יז, יז) וְכֵן מְצִינֵנוּ שִׁישֵׁי הֵיחָ מִשְׁפִּיעַ **חֲרִיצֵי חֶלֶב**, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שמואל א' יז יח) **"וְאֵת עֲשֶׂרֶת חֲרִיצֵי חֶלֶב הָאֵלֶּה תָּבִיא לְשֶׁר הָאֱלֹהִים"**. וְהַשְּׁפָעַת הַחֶלֶב מְסַמְּלֶת אֶת הַשְּׁפָעַת הַשְּׂמִינִי שֶׁל אִמָּא עֲלָאָה, כְּדַבְּאֵרְנוּ בְּמֵאָמֵר 'עוֹלָם הַשְּׂמִינִי'. וְכֵן **יִשְׂרָאֵל** ר"ת לְחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל, וּמְרַמֵּז עַל עוֹלָם הָאֲחֻדוֹת הַשְּׂמִינִי. וְכֵן כְּתוּב עַל הַמְּשִׁיחַ (זכריה יד, ד) **"וְעִמְדוֹ רָגְלוֹ בַּיּוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּיתִים"** הַר הַשְּׁמֵן הַחֲכָמָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'שְׁבִילֵי פְּנִחָס' שֶׁזֵּית שֶׁבְּגִימְטְרִיא אָדָם דְּוֹד מְשִׁיחַ.

וְכֵן מְצִינֵנוּ בְּזֶהָר (שלח קסה.) **"עֵלֶּה זֵית"** זֶה מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ בְּנוֹ שֶׁל דָּוִד, וְזֶה הוּא שְׂרָמְזָה יוֹנָה בְּיָמֵי נֹחַ **"וְהִנֵּה עֵלֶּה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ"**, וְעוֹד מוּבָא שֶׁם וְהִיא [הַיּוֹנָה שֶׁל נֹחַ] תֵּיטוּל עֲטָרָה בְּפִיהָ, וְתִשִּׁים עַל רֹאשׁ מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ. וּמְצִינֵנוּ בְּזֶהָר (תיקונים כח:) וּמִדְּ שֶׁעֵלֶּה זֵית טָרֶף בְּפִיהָ שְׂרָה כ"ה עַל יִשְׂרָאֵל בְּכ"ה כְּסָלִיו, וְזֶה הוּא חֲנֻכָּה חֲנֻ"ו כ"ה. וְכֵן מוּבָא בְּפָרוּשׁ הַזֶּהָר ח' שֶׁם שֶׁ"טָרֶף בְּפִיהָ" בְּגִימְטְרִיא דָּוִד בֶּן יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'הַמְּנוֹרָה הַטְּהוֹרָה' שֶׁנֶּח"ח ר"ת גְּרוֹת חֲנֻכָּה. וְכֵן הַכְּתוּב (תהילים קי, ב) **"מָטָה עֲזָנְךָ יִשְׁלַח הוֹי"ה מִצִּיּוֹן"** ס"ת חֲנֻכָּה וְכְתוּב זֶה מְדַבֵּר עַל כַּחוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ בְּגֵאֻלַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ (ילקוט חוקת תשסג) **עֲתִיד אוֹתוֹ מָטָה לְמָסֵר לְמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, לְכֶךָ נֹאמֵר "מָטָה עֲזָנְךָ יִשְׁלַח הוֹי"ה מִצִּיּוֹן"**. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם סֵפֶר 'מְאוֹר עֵינַיִם' שֶׁהַכְּתוּב **"עֲרַכְתִּי גֵר לְמְשִׁיחִ"**, מְרַמֵּז עַל גְּרוֹת חֲנֻכָּה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'פְּרִי חַיִּים' (קאמרנא) שֶׁשְׂמִי"ן ר"ת גֵּר שֶׁל מְשִׁיחַ. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'וְדַרְשֶׁת וְחֻקְרֶת' (ח"א ע' פא) שֶׁמְשִׁי"ח ר"ת מְתַגַּלָּה שְׂמוֹנֶת זְמַן חֲנֻכָּה. וְכֵן ר"ת מְזוֹזָה זְמַן חֲנֻכָּה שְׂמָאל. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'בֶּן אִישׁ חֵי' (חנוכה ד) שֶׁשְׂמוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ צִמְ"ח, ר"ת צִיצִית מְזוֹזָה חֲנֻכָּה, דָּג' מְצוּוֹת אֱלוֹ קְשׁוּרוֹת לְחֻנְכָּה, כְּמוּבָא בְּשִׂאֵלְתוֹת דְּרַב אַחֲאִי' (כו) מְזוֹזָה מִיָּמִין, וְגֵר חֲנֻכָּה מִשְׂמָאל, וּבְעַל הַבַּיִת בְּטָלִית מְצִיצַת בְּאֲמָצֵעַ. וְכֵן שְׂמַעְתִּי בְּשֵׁם הַר"ג ר' א. אֲמַרוּצֵי שְׁלִיט"א שְׂאוֹתִיּוֹת הַסְּבִיבוֹן שֶׁל חֲנֻכָּה, נִגְה"ש בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ, וְלֵאלוֹ שְׂכוֹתָבִים נִגְה"פ בְּגִימְטְרִיא צִמְחָה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'עֶבֶד אַבְרָהָם' שֶׁגֵּר חֲנֻכָּה שְׂמָאל ר"ת נְח"ש, שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְשִׁי"ח. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'פְּרִי חַיִּים' שֶׁג' הַבְּרָכוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה; נְסִים, חֲנֻכָּה, שְׁחֵחִינֵנוּ, ר"ת נְח"ש. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אַמוֹנַת עֵתִיךָ' שֶׁמְשִׁי"ח בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת מ"ם שִׁי"ן יו"ד חֵי"ת, בְּגִימְטְרִיא הַדְּלָקַת גֵּר חֲנוּכָּה, וְזֶה גַם הַגִּימְטְרִיא שֶׁל מְלָאָה הָאֶרֶץ דָּעָה אֶת הוֹי"ה. וְכֵן מוּבָא שֶׁם (תש"ס ע' פז) שְׂאוֹר מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ בְּגִימְטְרִיא גֵּר שְׂמִינִי. וְכֵן מוּבָא שֶׁם (ע' קמח) שֶׁ"שִׁיר חֲדָשׁ" בְּגִימְטְרִיא סְפִירַת הַבִּינָה הַמְּסַמְּלֶת אֶת הַשְּׂמִינִי.

מוּבָא בְּסֵפֶר 'אַמוֹנַת עֵתִיךָ' (תשנ"ז ע' צג) דְּלָכֵן קוֹרִין פְּרִשְׁת וַיֵּשֶׁב סְמוּךְ לְחֲנֻכָּה, דְּבִפְרָשָׁה זוּ מְסַפֵּר עַל וִירִידַת יוֹסֵף לְמִצְרַיִם וִירִידַת יְהוּדָה לְשֵׂא אִשָּׁה. וְשִׁתִּי וִירִידוֹת אֱלוֹ הֵיוּ לְמִקּוֹם שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת לְמָטָה מְעַשְׂרָה טְפָחִים שְׂאִין הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה שֶׁם. דְּמִצְרַיִם הִיָּתָה מְקוֹם הַטְּמָאָה, וְכֵן יְהוּדָה יָרַד לְדִרְגָּה נְמוּכָה כְּשֶׁעָשָׂה אֶת מְעַשֵּׂה הַזְּנוּת עִם תָּמָר. וִירִידוֹת אֱלוֹ הֵיוּ כְּדִי לְהַבִּיא לְעוֹלָם אֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף עַל יְדֵי יוֹסֵף שֶׁהוּלִיד בְּמִצְרַיִם אֶת מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם וְאֶת שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַל יְדֵי יְהוּדָה וְתָמָר, וְזֶה מְרַמֵּז עַל אֹר חֲנֻכָּה וְאוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שִׁיּוֹרְדִים לְהֵאִיר בְּמִקּוֹם הַחֲשֶׁךְ מִתַּחַת לְעֲשָׂרָה טְפָחִים. וְרוֹאִים עוֹד קֶשֶׁר בֵּין שְׂרָשׁ מְשִׁיחַ לְחֲנֻכָּה. וְכֵן הַכְּתוּב שֶׁמְדַבֵּר עַל מְעַשֵּׂה יְהוּדָה וְתָמָר (בראשית לח, כה) **"הֲפֹר נָא לְמִי הַחֲתָמָה וְהַפְתִּילִים וְהַמְּטָה הָאֵלֶּה"**, מְרַמֵּז עַל חֲנֻכָּה, **"הַחֲתָמָה"** מְרַמֵּז עַל פֶּךְ הַשְּׂמֵן הַטְּהוֹר שֶׁהִיא חֲתוּם בְּחוֹתָם הַכֶּהֱן גְּדוֹל, **"וְהַפְתִּילִים"** מְרַמֵּזִים עַל פְּתִילוֹת גְּרוֹת חֲנֻכָּה. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אַמוֹנַת עֵתִיךָ' (תש"ס ע' עו) שֶׁמְצוּוֹה לְהַנִּיחָה עַל פְּתַח בֵּיתוֹ מִבְּחוּץ בְּגִימְטְרִיא **"לְשִׁפֹּט אֶת הַר עֶשׂוֹ"**. וְכֵן מוּבָא שֶׁם (תשנ"ז ע' פז ואילך) שֶׁחֲנֻכָּה בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיא פִי עַת לְחֲנֻכָּה. וְכֵן הַגְּרוֹת הֵלְלוּ קִדְשׁ הֵם

בג'מטריא משיח בן יהודה, משיח בן אפרים. וכן גרות חנכה בג'מטריא רוח אפינו משיח הו"ה. וכן מובא שם (תש"ס ע' פד) **"ל"ו גרות חנכה בג'מטריא "אור חדש על ציון"**.

וכן בארנו במאמר 'הקץ מתגלה בקרקע' שספירת המלכות המסמלת את מלכות בית דוד, שרשה מהכתר שמעל הספירות ומעל הטבע. וכן מובא במלבי"ם (דניאל ז, ג) על הכתוב **"עני ורכב על חמור"** שהמשיח רוכב על החמורות מעל הטבע, וכן נראה לפרש המדרש (ילקוט בראשית מא) שלדוד המלך לא היו חיים משלו בעולם הזה, ואדם הראשון נתן לו במתנה שבעים שנה משנותיו, דוד שיש לעולם השמיני שמעל הטבע ומעל השבע, ולכן אין לו חיים משלו בתוך הטבע, דהוא לא שיש לטבע כלל, וממילא אין לו חיים שם, ואדם הראשון נתן לו **שבעים שנה**, חיים בתוך הטבע.

וגם כשדוד קבל מספר שבע היינו חיים בתוך הטבע מאדם הראשון, נראה דחיינו של דוד היו מלאי צרות ויסורים, כיון שהעולם הטבעי התנגד למציאותו של דוד בעולם הזה, משום שהוא אינו שיש לכאן, והתנגדות זו גרמה לו את כל היסורים. מה שאין כן שלמה שהיה בן של **בת שבע**, והיה שיש למספר שבע, לעולם הטבעי, היו לו חיים טובים בעולם הזה. ומרמז בזהר (ויחי רכג:) **אף על פי שהוא אהבה הלבנה [מלכות דוד] לא הוא אהבה בשלמות עד שבא שלמה שהיה ראוי כנגדה, שהרי אמו בת שבע היתה. וכן שלמה נולד כשדוד היה בן נ"ח שנים, המרמז על מנוחת השבת. וכן הכתוב (דה"א כט, כג) "וישב שלמה על פסא הוי"ה למלך"**, בג'מטריא שבת. וכן הכתוב (שם כה, ט) **"יהיה איש מנוחה והניחותי לו מפל אויביו"** בג'מטריא שבת קדש. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תש"ס ע' פט) שהכתוב **"ויהי המלך שלמה מלך על כל ישראל"** בג'מטריא גר של שבת.

מצינו בגמרא (סנהדרין קז:) **מאי דכתיב "כי אני לצלע נכון ומכאובי נגדי תמיד", ראוייה היתה בת שבע בת אליעם לדוד מששת ימי בראשית, אלא שבאה עליו במכאוב, נראה דיש פאן רמז שעניני השבע הנרמזים בבית שבע באו לדוד במכאוב, וכן עניני שאול באו לדוד במכאוב, ובארנו במאמר 'חשמל אות' ששאול שיש למספר שבע. וכן על המשיח מצינו יסורים שקשורים עם מספר שבע כמובא במדרש ('פסיקתא רבתי' לו, ב) **שבוע שכן דוד בא, מביאים קורות של ברזל ונותנים לו על צנארו וכו'** רואים שהמשיח סובל שבע שנים, מספר שבע, דהיסורים באים ממספר שבע שמתנגד לביאת המשיח שיש לשמיני. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שייסורי המשיח הם **צרעת**. ושמעתי מהרה"ג ר' יוסף מרציאנו שליט"א ש**"נגע צרעת"** מתהפך לאותיות **ענג עצרת**. ומבאר לדברינו כיון ששמיני עצרת הוא החג שכנגד דוד ומסמל את השמיני.**

כתוב (בראשית מט, כ) **"מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך"** ומבאר רש"י **"מאשר שמנה לחמו"** שיהיו זיתים מרבים בחלקו, והוא מושך שמן כמעין, וכן ברכו משה **"וטבל בשמן רגלו"**, נראה דלכו **"והוא יתן מעדני מלך"** דהמלכות שרשה מעולם השמן השמיני, כדלעיל, ממילא המעדנים שלה הם השמן, ששרשו גם כן מעולם זה, ואשר שיש לו את השמן **"הוא יתן מעדני מלך"**. וכן מצינו בזהר (ויחי רמו.) **"וטבל בשמן רגלו"** להראות היכן הוא הקשר שלו במקומו, שהוא מושך אותו שמן המשחה **שלמעלה, בגלל כך כתוב "ברוך מבנים אשר"**. רואים שאשר מתקשר עם השמן העליון.

מצינו על רות שהיתה אמה של מלכות בית דוד (ע' ב"ב צא:), כתוב (רות ד, טו) **"כלתך אשר אהבתך ילדתו אשר היא טובה לך משבעה בנים"**. נראה דיש פאן רמז שהיא למעלה מן השבע **"טובה משבעה"**

דרך החיצונים, ואוכלים את כל שכרם. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא כג, מ) ששכר עולם הבא הוא בבחינת ימין, כמו שכתוב "אֵרֶךְ יָמִים בְּיָמֵינָהּ", ומבאר לדברינו דשכר זה שיך לחצי החסד שבחסד שאינו יורד למטה.

מובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' סו, וכעין זה בלק"ת יע"י) דע כי לכל אדם יש שני בחינות נשמה, האחת היא נשמה פנימית שבתוך גוף האדם, והשנייה היא בבחינת צלם הנקראת אור מקיף, ועומדת בבחינת צנור אחד על ראש האדם שיכול האדם לעלות למעלה על ידי הנשמה ההיא, וכאשר חס ושלום הנשמה הפנימית חוטאת יורדת מעט מעט למטה, ונכנסת לתוך הקלפות כפי ערך עוונותיו, וכאשר ישלם להיות רשע גמור אז תרד כל הנשמה פלה לתוך הקלפות, ואז תצטרך הנשמה שבסוד צלם מקיף לכנס בפנימיות האדם ונשאר בלי צלם על ראשו. וזהו סוד "ונכרתה הנפש ההוא", כי נכרתת מן האדם ויורדת לתוך הקלפות. מה שאין כן הצדיק יש לו תרין נשמתיו. נראה דהאור מקיף הזה הוא החצי של החסדים של אדם זה שנשארים למעלה בבחינת מקיף, כפי שנבאר לקמן על עמוד הענן, שהחסדים הם בבחינת מקיף, וכשאדם חוטא חצי זה נכנס בפנימיותו. וזה הענין של הכרת שונקרת מחצי שכרו שמיעד עבורו לעולם הבא. וזה לשון הספר 'אגרא דכלה' (רנד): **תקרא הנשמה שתי חצאי צורות חציה למעלה וחציה למטה**. ורואים שחלקת הנשמה היא חצי חצי מממש.

מובא בלק"ת להאריז"ל (תצא ע' רעה) שבקלפה הזכר הוא בבחינת גבורה, והנקבה היא בבחינת חסד, ומבאר לדברינו דבקדשה החסדים נשארים אצל הזכר, לכן הוא בסוד חסד, והנקבה מקבלת רק את החצי שהגבורה מאשרת לכן היא בסוד גבורה, ובקלפה שהנקבה היינו המלכות שלהם, יונקת מהחצי העליון של החסדים היא בבחינת חסד. וזה הסוד שבצד הקדשה כתוב (איוב ח, ז) "והיה ראשיתך מצער ואחריתך ישגה מאד". ובשפע דקלפה מצינו (ירושלמי שבת עה): **יצר הרע ראשו מתוק וסופו מר**, דשפע דקדשה עובר דרך צנורות הגבורה שבדקים אם מגיע או לא ונותנים לאט לאט לפי עבודת האדם, ובקלפה לוקחים מצנורות החסדים בחנם עד שהגבורה מגיעה ומאבידה אותם, וכן מצינו בזהר (וישלח קעד). שכל השפעה למלכות דקדשה מוציאה קדם את הדינים ואחר כך בא השפע, ובקלפה זה ההיפך. וכן מובא ב'עץ חיים להאריז"ל' (שער מח ח"ב ע' שעז) שבקלפה הנקבה שולטת על הזכר.

דבר זה השתלשל בגשמיות שהישמעאלים השיכים לימין דקלפה, מונים את חדשי השנה שלהם לפי הירח המסמל את המלכות דקלפה שהיא בחינת ימין. וצאצאי עשו השיכים לשמאל דקלפה, מונים את חדשי השנה שלהם לפי החמה המסמלת את היסוד דקלפה שהוא בחינת שמאל. ולהבדיל, עם ישראל מונים לפי החמה ולבנה ביחד כדי לזוג יסוד ומלכות.

מצינו בגמרא (יבמות עח:) שבאמות העולם הולד מתחסס אחרי אביו, אם האבא עמוני והאמא מצרית הולד עמוני וכדומה. ולא כמו בישראל שהולד מתחסס אחרי אמו, שאם אביו גוי ואמו ישראל יש לו דין ישראל. נראה דיחוס הולך לפי צד הדין שהוליד את הולד, ובישראל האמא היא דין, ובאמות העולם האב הוא דין.

כתוב (בראשית כט, יג) "ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו ויחץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו". וכתוב (שם לג, ד) "ויחץ עשו לקראתו ויחבקהו ויפל על צווארו וישקהו" רואים שגם לבן וגם עשו כשפגשו את יעקב חבקהו ונשקהו. נביא לקמן מה'שער הפגנות' להאריז"ל (סוכות ח"ב ע' שד) שהחבוק מסמל את האור מקיף של החסדים "וימינו תחבקני", שנשאר למעלה. נראה דלבן ועשו שמשמלים את כח הרע בעולם

חֲבָקוּ אֶת יַעֲקֹב לְרַמֵּז לוֹ עַל הָאֲחִיזָה וַיִּנְיָקָה שְׂיֵשׁ לָהֶם בְּאֹר הַזֶּה שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת חֲבוּק. וְכֵן הַשֵּׁם לָבֵן מְסַמֵּל אֶת הַחֲסָדִים שְׂשִׁיכִים לְצַבֵּעַ הַלָּבָן. וְכֵן לַעֲשׂוֹ יֵשׁ וַיִּנְיָקָה מַחֲסָדִים אֱלוֹ, דְּכָתוּב (שם כז, טו) **"אֶת בְּגָדֵי עֲשׂוֹ בְּנֵה הַגְּדָל הַחֲמֹדֹת"**, וְרוֹאִים שֶׁעֲשׂוֹ נִקְרָא גְדוּל גַּם לְאַחַר שֶׁמְכַר אֶת הַבְּכוֹרָה, לְרַמֵּז שֶׁהוּא יוֹנֵק מֵהַחֲסָדִים הַשְּׂיִכִים לְמִדַּת הַגְּדָלָה.

וְעוֹד רַמְזוּ לָבֵן וְעֲשׂוֹ לַיַּעֲקֹב שֶׁהֵם רוֹצִים לְהוֹרִיד אֹר זֶה לְמַטָּה בְּפָנִימִיּוֹת. לָכֵן לָבֵן נִשְׁקֵא אֶת יַעֲקֹב דְּדַרְכּוֹ שֶׁל לָבֵן לְהַחֲטִיֵּא אֶת יַעֲקֹב עַל יְדֵי שְׂמֵרָאָה אֶת עֲצָמוֹ כִּיִּדִיד וְחֵבֵר, דְּלָבֵן מְסַמֵּל אֶת קְלֶפֶת הַיֵּצֵר הַרַע בְּעוֹלָם. וְנִשְׁיַקֵּת עֲשׂוֹ הֵיטֵה נְשִׁיכָה שְׂנֵשֶׁךְ אֶת יַעֲקֹב בְּצִנְאוֹרוֹ בְּזִמְנָה זֶה, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (תַּנְחוּמָא וַיִּשְׁלַח ד), דְּדַרְכּוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ לְהַחֲטִיֵּא עַל יְדֵי שְׂגוּרָם יְסוּרִים, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'מְלָכוֹת הַסְטֵרָא אַחְרָא', וְלָכֵן הוּא נִסָּה לְנִשְׁכֵּךְ בְּצִנְאוֹר לְרַמֵּז שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַכְנִיס אֹר זֶה בְּפָנִימִיּוֹת שְׂיָרֵד בְּצִנְאוֹרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב שְׂשֵׁם מַעֲבֵר הָאֹר הַפְּנִימִי כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֶל סְלָם'. וְלָכֵן צִנְאוֹרוֹ שֶׁל יַעֲקֹב נַעֲשֶׂה **שְׂיֵשׁ** דְּשִׂישׁ מְרַמֵּז עַל אֲבָנֵי שִׂישׁ שֶׁהֵם אֲבָנֵי הַלּוּחוֹת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשֵׁמֶל שׁוֹפֵר', וְזֶה בָּא לְרַמֵּז שֶׁהַתּוֹרָה שׁוֹמֵרֶת מְכַנִּיסֶת הַסְטֵרָא אַחְרָא לְתוֹךְ הָאָדָם. וְכֵן הַפְּתוּב **"וַיִּרְץ לְקִרְאוֹתוֹ וַיַּחֲבֹק"** ס"ת **קו"ץ** דְּפָנִימִיּוֹת הַחֲבוּק שֶׁל לָבֵן הִיא בְּבַחֲיַנַּת קוּץ.

נִרְאָה דְּלָכֵן לָבֵן רָמָה אֶת יַעֲקֹב וְהַכְנִיס לוֹ אֶת לֵאָה בְּמִקּוֹם רַחֵל בְּזִמְנָה הַנְּשׂוּאִינִי, לְרַמֵּז שֶׁזֶה בְּעֵצָם כָּל מַהוּתוֹ שֶׁל לָבֵן הַמְּסַמֵּל אֶת הַיֵּצֵר הַרַע לְהַכְנִיס לְאָדָם אֶת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שֶׁלוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת לֵאָה, כְּדִי לְקַטְרֵג עֲלָיו וְלַקְחַת מִמֶּנּוּ אֶת הַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן שֶׁלוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת רַחֵל, כְּפִי שֶׁנִּבְאָר לְקַמֵּן שְׂאָדָם שְׂאוּכַל מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן בְּאִים עֲלָיו יְסוּרִים שְׂכַפְיָכוֹל לִקְחִים מֵהַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן שֶׁלוֹ לְהַשְׁלִים אֶת מַה שֶׁחָסֵר מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן. וְכֵן נִרְאָה דִּישׁ רַמֵּז בְּכָתוּב (בְּרַאשִׁית לֵב, ז) **"וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ וַיַּחֲבֹק"** יַעֲקֹב פָּחַד מֵהַחֲטָא, לָכֵן הוּא עָשֶׂה **"וַיַּחֲבֹק"**, דְּכָל הַפְּחַד הוּא שְׂמָא הוּא לְקַח מֵהַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן וְהַפְּסִיד מֵהַחֲצִי הַתַּחְתּוֹן.

מוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהַאֲרִיז"ל (שַׁעַר לַח ח"ב ע' ר) שֶׁחֲכָמַת הַתַּרְפִּים שֶׁל לָבֵן הֵיטֵה הַיִּנְיָקָה שֶׁלוֹ מְאוּרוֹת לֵאָה שְׂיִוְרָדִים דֶּרֶךְ הַחֲצִיּוֹנִים. וְרַחֵל גָּנְבָה אֶת הַתַּרְפִּים הַיּוֹת שֶׁהִיא לֹא רָצְתָה שֶׁהוּא יִמְשִׁיךְ לִינֵק מִשָּׁם. נִרְאָה דְּלָכֵן רַחֵל עָשְׂתָה זֹאת רַק לְאַחַר לְדַת יוֹסֵף, דְּאֵז הִיא הוֹכִיחָה לְכָלֶם שֶׁגַּם לָהּ יֵשׁ הַשְּׂפָעָה בְּעוֹלָם, וְאֵין צָרֵךְ לְקַחַת מֵהַשְּׂפָעַת לֵאָה, וְזֶה שְׂכָתוּב בְּלְדַת יוֹסֵף (בְּרַאשִׁית ל, כג) **"וַתֹּאמֶר אֶסֶף אֱלֹהִים אֶת חֲרָפְתִּי"**. דְּעַכְשָׁיו אֵין לָהּ מַה לְהַתְּבַשֵּׁשׁ מֵעֲצָמָה הַיּוֹת שִׂישׁ לָהּ הַשְּׂפָעָה בְּעוֹלָם. וְכֵן כְּתוּב זֶה **"וַתֹּאמֶר אֶסֶף אֱלֹהִים אֶת חֲרָפְתִּי"** ס"ת **תַּרְפִּי"ם** לְרַמֵּז שֶׁעַכְשָׁיו יִפְסִיקוּ לְרוּץ אַחַר הַתַּרְפִּים שֶׁמְבִיאִים אֶת הַשְּׂפָעַת לֵאָה וַיִּתְחִילוּ לְרוּץ אַחַר יוֹסֵף שֶׁמְשַׁפֵּיעַ אֶת שְׂפַע הַיְסוּד דְּקִדְשָׁה שְׂשִׁיךְ לְבַחֲיַנַּת רַחֵל.

וְנִרְאָה דְּלָכֵן רַחֵל הַיִּנְיָקָה אֶת הַתַּרְפִּים בְּכַר הַגְּמֵל כְּמוֹ שְׂכָתוּב (בְּרַאשִׁית לֵא, לד) **"וַתִּשְׂמַם בְּכַר הַגְּמֵל"** לְרַמֵּז שֶׁהַתַּרְפִּים שְׂיִכִים לְבַחֲיַנַּת הַגְּמֵל הַמְּסַמֵּל אֶת הַחֲסָדִים הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל לֵאָה שְׂיִוְרָדִים רַק דֶּרֶךְ הַחֲצִיּוֹנִים כְּדִלְקַמֵּן. וְלָכֵן כְּשֶׁהִיא יִשְׁבֶּה עַל זֶה הִיא אִמְרָה (שם לה) **"דֶּרֶךְ נְשִׁים לִי"**, לְרַמֵּז שֶׁזֶה שִׁיךְ לְבַחֲיַנַּת דָּם נָדָה, הַמְּסַמֵּל אֶת הַשְּׂפָעַת הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן שְׂיִוְרֵד דֶּרֶךְ הַחֲצִיּוֹנִים. עֵינֵי בְּעֵץ חַיִּים' שִׁם (ע' רט) שֶׁתַּרְפִּים הֵם מְלִשׁוֹן **תַּרְף** הַמְּסַמֵּל אֶת מְקוֹם הַעֲרֻנָּה שֶׁמְרַמֵּז עַל הַיְסוּד דְּקִלְפָּה. וְכֵן נִרְאָה **דַּתְרַפִּים** הֵן מְלִשׁוֹן **מַתְרַפִּים** דְּכָל מִי שֶׁמְתַרְפֵּה בְּעַבּוּדַת ה' הוּא מַתְקַשֵּׁר עִם בַּחֲיַנַּת הַתַּרְפִּים. וְכֵן **תַּרְפִּי"ם** מְרַמְזִים בְּכָתוּב (יִשְׁעִי נט, ב) **"וְחֲטָאוּתֵיכֶם הַסְתִּירוּ פְּנִים מִפָּנֶיךָ"** בְּדִלּוּג שְׂתֵי אוֹתִיּוֹת. וְכֵן הַפְּתוּב (וַיִּקְרָא כו, מב) **"וַיֹּאף אֶת בְּרִיתִי אֲבָרְהָם אֲזָכֹר"** ס"ת **תַּרְפִּי"ם** דַּתְרַפִּים מוֹרִידִים לְעוֹלָם אֶת הַחֲסָדִים שְׂשִׁיכִים לְבַחֲיַנַּת אֲבָרְהָם.

בְּנִשְׁוֹאֵי לֹאֶה כְּתוּב (בראשית כט, כב) **"וַיֵּאָסֹף לְבֹן אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּהּ"**. מֵאִידֶךְ בְּנִשְׁוֹאֵי רַחֵל לֹא מְזַכֵּר מִשְׁתָּהּ, (שם כח) **"וַיִּמְלֵא שִׁבְעַת זֵאת וַיִּתֵּן לֹו אֶת רַחֵל בְּתוֹ לוֹ לְאִשָּׁה"**. וּמִבְּאֵר לְדִבְרֵינוּ שֶׁלְבֹן רָצָה אֶת נִשְׁוֹאֵי יַעֲקֹב וְלֹאֶה, שֵׁישׁ לוֹ יְנִיקָה מֵהֶם, לְכֹן הוּא עֲשָׂה מִשְׁתָּה וְכוּ', וְזוֹ הַסְּבָה שֶׁרָצָה שֵׁיעֲקֹב יִשָּׂא אֶת לֹאֶה וְלֹא אֶת רַחֵל, כְּדֵי לִינּוֹק מֵהַשֶּׁפַע שֶׁל יַעֲקֹב דֶּרֶךְ לֹאֶה שֵׁישׁ לוֹ חֲבוּר אֶתָּה.

מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (ויצא קסה.) שֶׁרַחֵל נִעְנְשָׂה שְׁמֵתָה בְּלִדַת בְּנִימִין וְלֹא זָכָתָה לְגִדְלוֹ, מִשּׁוּם שֶׁצָּעָרָה אֶת אָבִיהָ בְּעִנְיֵן הַתְּרָפִים, אֶפְלוֹ שֶׁהִתְכַוְּנָה לְטוֹב. וּמִבְּאֵר לְדִבְרֵינוּ דֹאָף עַל פִּי שְׁכַוְנָתָה הִיָּתָה לְשֵׁם שְׁמִים לְמַנַּע אֶת אָבִיהָ מֵעֲבוּדָה זָרָה, כִּיִּן שֶׁהִיָּתָה לָהּ נְגִיעָה בְּדָבָר, שֵׁיעֲקֹב לֹו מִמֶּנָּה וְלֹא מִלֹאֶה כְּדִלְעִיל, הִיָּתָה עָלֶיהָ תְּבִיעָה בְּדָבָר זֶה וְנִעְנְשָׂה.

מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (שם) **"וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפֶחַד אָבִיו יַצְחָק"**, מֵה טַעַם בְּפֶחַד יַצְחָק וְלֹא בְּאֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יַעֲקֹב הִשְׁגִּיחַ בְּדָבָר וְאָמַר, הֲרֵי לְבֹן אָמַר אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וְהִשְׁאִיר אֶת אָבִי, אֲנִי מִשְׁלִים הַכֹּל. נִרְאָה דֵּהֲזָהָר מִרְמֵז שֶׁלְבֹן נִשְׁבַּע בְּאֱלֹהֵי אַבְרָהָם לְרַמֵּז שֶׁהוּא דְבוּק בְּחֻסְדִּים שֶׁל אַבְרָהָם שִׁיּוּרְדִים דֶּרֶךְ הַחִיצוֹנִים, וַיַּעֲקֹב נִשְׁבַּע בְּפֶחַד יַצְחָק לְרַמֵּז שֶׁהוּא מִשְׁלִים אֶת הַכֹּל כְּדִבְרֵי הַזֵּהָר, דֵּיעֲקֹב מִקְבֵּל אֶת כָּל הַקּוּיִם דֶּרֶךְ יַצְחָק שֶׁמִּשְׁפִּיעַ אֶת הַהַשְׁפָּעָה דֶּרֶךְ צַד הַקְּדוּשָׁה. וְכֹן נִרְאָה דֵּישׁ רַמֵּז בְּכַתוּב שֶׁאָמַר ה' לְאַבְרָהָם (בראשית יז, ה) **"כִּי אַב הַמּוֹן גּוֹיִם נִתְתִּיךְ"** שֶׁהַשְׁפָּעַת אַבְרָהָם יוֹרְדַת לְאֵמוֹת הָעוֹלָם. וְכֹן כְּתוּב (תהלים מז, י) **"נְדִיבֵי עַמִּים נֶאֱסַפּוּ עִם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם"**, וְרוֹאִים שֶׁאֵמוֹת הָעוֹלָם הֵם **"עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם"**. וְכֹן מְצִינּוֹ בְּגִמְרָא (ב"ב צא.) **אָמַר רַבִּי חֲנַן בֶּר רַבָּא אָמַר רַב, אוֹתוֹ הַיּוֹם שֶׁנִּפְטָר אַבְרָהָם אָבִינוּ מִן הָעוֹלָם, עָמְדוּ כָּל גְּדוּלֵי אֵמוֹת הָעוֹלָם בְּשׁוֹרָה, וְאָמְרוּ, אוֹי לוֹ לְעוֹלָם שֶׁאֲבַד מִנְהִיגוֹ, וְאוֹי לָהּ לְסַפִּינָה שֶׁאֲבַד קִבְרָנִיטָה.**

מְצִינּוֹ בְּמִשְׁנָה (ע"ז מב:) **הַמוֹצֵא כָּלִים וְעַלִּיהֶם צוּרַת חֲמָה צוּרַת לְבָנָה צוּרַת דְּרָקוֹן יוֹלִיכֶם לַיִם הַמְּלַח.** וְכֹן מְצִינּוֹ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת בְּש"ס שָׂאֵם יֵשׁ לְאָדָם דְּבָר הָאָסוּר בְּהִנָּאָה יוֹלִיכֵי לַיִם הַמְּלַח. נִרְאָה לְבָאָר מְדוּעַ דְּוָקָא לַיִם הַמְּלַח. דַּיִם הַמְּלַח מְסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּסוּד מְלַח, כְּדִבְאֵרְנוּ בְּמֵאֲמָרֵי 'מַעֲלַת הַגְּבוּרוֹת', וְכַשֵּׁישׁ לְאָדָם דְּבָר הָאָסוּר בְּהִנָּאָה, וְשִׁיךְ לַחְצֵי הָעֲלִיּוֹן שִׁיּוּרְד דֶּרֶךְ הַחִיצוֹנִים, צְרִיךְ לְהַשְׁלִיכֵי לַיִם הַמְּלַח שֶׁשֵׁם חוֹתְכִים אֶת הַשֶּׁפַע לְשַׁנֵּי חֲצָאִים, וְלֹא נוֹתְנִים לַחְצֵי הָעֲלִיּוֹן לְרַדַּת לְמַטָּה לְהַנּוֹת מִמֶּנּוּ, וְכַשֵּׁאָדָם מִשְׁלִיךְ לַיִם הַמְּלַח הוּא מְסַמֵּל שְׁמִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּסוּד יֵם הַמְּלַח מוֹנַעַת הַנָּאָה מִדְּבָר זֶה הַשִּׁיךְ לַחְצֵי הָעֲלִיּוֹן.

מוֹבָא בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים 'לְהָאֲרִיז' ל (וישב ע' פה) שֵׁישְׁנָם בְּצוֹנָר הָאָדָם ג' חֲבוּרִים בֵּין הָרֵאשׁ לְגוֹף, עֵקֶר הַחֲבוּר הֵם הַנְּרִידִים שֶׁדֶרְכָם זוֹרְמַת תְּמַצִּית הַחִיּוּת מִן הַמֶּחַ לְגוֹף, וְחֲבוּר זֶה מְסַמֵּל אֶת חֲבוּר עֲמוּד הָאֲמָצֵעַ. וַיֵּשׁ אֶת חֲבוּר הַנְּשִׁט שֶׁדֶרְכּוֹ יוֹרֵד הַמֶּאֱכָל שֶׁמְסַמֵּל אֶת צַד הַשְּׂמָאל, וַיֵּשׁ חֲבוּר שְׁלִישִׁי שֶׁהוּא הַקְּנָה שֶׁדֶרְכּוֹ יוֹרְדַת לְחִלּוּחִית מִן הָרֵאשׁ לְגוֹף וּמְסַמֵּל אֶת צַד הַחֻסְדִּים. נִרְאָה דְּקִנְיָה מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁל הַסְּטָרָא אַחֲרָא וְהַחִיצוֹנִים דֶּרְכּוֹ הֵם עוֹלִים לִינֵק גַּם מִצַּד הַחֻסְדִּים, לְכֹן הַשְּׁפָעַת הַקְּנָה הִיא רַק לְחִלּוּחִית, דִּינִיקַת הַקְּלָפָה הִיא בְּצַמְצוּם גְּדוּל בְּבַחִינַת לְחִלּוּחִית. וְכֹן מְצִינּוֹ בְּזֵהָר (פנחס רנא:) שֶׁהַיְסוּד שֶׁל הַקְּלָפָה שֵׁישׁ לוֹ אַחֲזִיזָה קְטוּנָה בְּקִדְשָׁה נִקְרָא קְנָה וְעַל זֶה נֶאֱמַר שְׁבִיּוֹם שְׁלֵקַח שְׁלֵמָה אֶת בֵּת פְּרָעָה בָּא גְּבִרְיָאֵל נֶעַץ קְנָה בַּיָּם הַגְּדוּל וְעַלִּיו נִבְנְתָה הָעִיר שֶׁל רוּמֵי. וּמִבְּאֵר לְדִבְרֵינוּ שְׁבִיּוֹם שְׁחֻטָא שְׁלֵמָה, **בָּא גְּבִרְיָאֵל** הַמְּלֹאךְ שֶׁל צַד הַגְּבוּרָה שְׁחוֹתֵךְ מֵהַשֶּׁפַע שֶׁל הָאָדָם, וְנִעְצָ

קנה המסמל את היסוד של הקלפה שעולה למעלה לינק מהחסדים, בים החכמה העליונה ששם נמצא היסוד העליון של שלמה, ועליו נבנתה העיר של רומי מיניקה זו שהיתה לקלפה משם.

מצינו בזהר (תיקונים קח:) **ואלין קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים**. נראה דמחיצה היא מלשון **מחצה** דהקלפות שיכות במהותן לבחינת החצי העליון, שמי שנכנס שם מתרחק מאביו שבשמים. וכן מובא ב'מגלה עמקות' על התורה (פרשת אמור) שיש ד' מחיצות כנגד הד' קלפות וד' מלכיות. וד' פעמים **מחיצה** בגימטריא ברית. ומבאר לדברינו דמחיצות אלו נמצאות ביסוד שנקרא ברית, ששם החלקה בין שני החצאים, לכן הם בגימטריא ברית. וכן שמעתי בשם הרה"צ ר' זאב חשין זצ"ל שחצו"ת ר"ת צדיק ותלמיד חכם ומבאר לדברינו דמהותו של צדיק היא בזה שזוהר לא לפגם בנקדת החצי שנומזת בחצות, ולא לקחת מהחצי העליון דרך החיצונים.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

עין ברד"ק (תהילים פז, א) שפשוטות **"הר ציון"** בכתובים היא **עיר דוד**, ולפעמים גם הר הבית נקרא הר ציון, בפרט כשיש לשון **"הררי קדש"** או **"הררי ציון"**. וכן מובא ב'מצודת דוד' (תהילים מח, ג) ש"הר ציון" הפונה לעיר דוד. וכן מובא בקנטרס מהגר"מ מורגנשטרן שליט"א שדוד התגורר 33 שנים במצודת ציון, כל השנים שמלך בירושלים, ואת הר הבית הוא גלה בנדאות, רק בסוף ימיו, כשגד הנביא הראה לו את מקום המזבח. ממילא רב המקומות בהם דוד מזכיר ציון בכתובים, עקר הפונה למצודת ציון. (עיין ב'כפתור ופרח' פרק מ"א). וכן כתוב (ישעי' סד, ט) **"ציון מדבר היתה ירושלים שממה: בית קדשנו ותפארתנו אשר הללנו אבתינו היתה לשרפת אש"**. ורואים שיש ג' מקומות; **ציון, ירושלים, ובית המקדש**. וכפי שנגבאר שבית המקדש כולל גם את ציון באבן השתייה, וגם את ירושלים. וכן רואים בכתובים (מלכים א' ח, א) **"אז יקהל שלמה את זקני ישראל את כל ראשי המטות נשיאי האבות לבני ישראל אל המלך שלמה ירושלים להעלות את ארון ברית ה' מעיר דוד היא ציון"**. (ישעי' סב, א) **"למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט"**. (ישעי' כד, כג) **"כי מלך יהוה צבאות בהר ציון ובירושלים"**. וכן אומרים בנסח "נחם" בתשעה באב, **מנחם ציון ובונה ירושלים**. ונביא צטוטיס בקצרה מהספר "תבואות הארץ" חקרתני על דבר ציון שהוא עיר מושב מלכי בית דוד שהוא בהר ציון ולא שייך בו שום קדשה, ואינו מקום השכינה. ונדאי כל ישראל גם אינם טהורים מתרים לכנס שם. וגם בת פרעה ישבה שם, ולא נמצאה קדשה ושכינה כי אם בבית המקדש אשר בהר המוריה. ולמה מכנה דוד את הר ציון בשם קדשה, כמקדש ה' וכאהל השכינה וכמו "ואני נסכתני על ציון הר קדש", ו"ברוך ה' מציון עשה שמים וארץ", "מי יתן מציון ישועת ישראל", "יברכך ה' מציון עשה שמים וארץ", ורבים כאלה אין מספר שמורים שציון הוא מקום השכינה. וגם אחר שנגבנה הבית בהר המוריה מכנה ציון בשמות מעלות ונכבדות. וביותר יש לשאל ולהתמיה על הנביא ירמיה שמקונו ומתמרמר בקינוותיו על חרבן הר ציון. מה היא הסבה. ואמרתני בלבי כלל גדול בדבר הזה אשר בו נבאר ונפרש מקראות הרבה אין מספר ונדע פננת הנביאים הקדושים. מציאות ומהות ישראל עומדות על ב' עמודים עמודי הבנין אשר כל ישראל נשען עליו, והם מלכות וכהנה. ולדברים היקרים האלה נבחרו ב' שבטים משבטי יה לוי ויהודה. וכנגד שני הפתרים האלה נבחרו

בירושלים ב' הרים. הר ציון למלכות, והר המזרחה לכהנה. כי ציון עיר דוד, שם היה מושב מלכות בית דוד שם היה המבצר המגדל והנשק אשר על ידיהם מושלים ורודים בכל העיר ומגנים על יושביה. כי לא יבא שונא וצער בעיר כי היא הנקדה הגבוהה בכל העיר כאשר הארכת במקומות אחרים. וכן הדבר בהר המזרחה שם בית ה' המקדש המקדש ושם שער השמים. וכאשר נסובו עוונותינו ועוונות אבותינו שנחרבה ירושלים, השבת מלכות בית יהודה שנחרב הר ציון. וגם השבת עבודת הכהנה שנחרב הר המזרחה הר הפית, הוא בית משכן ה', וכל קינות ויללות הנביא על ב' דברים אלה הן. על השבת המלכות ועל השבת העבודה. שנחרב בית המקדש ואין לנו לא כהן ולא עבודה ולא רוח הקדש. ובכל פעם שמקונן על השבת ממשלת יהודה הזכיר ציון. וכשמקונן על השבת עבודת המקדש והכהנה הזכיר ירושלים. "חזה ציון קרית מועדנו עיניך תראנה ירושלים" הזכיר ב' דברים ציון וירושלים. מלכות וכהנה. ומיחס לציון המלוכה, "אומר לציון מלך אלהיך", וכן "ומלך ה' עליהם בהר ציון". "והביאותים אל הר קדשי וכו' עולותיהם וזבחייהם לרצון", מורה על הר המזרחה. ואין אני מחליט שציון לא מכנה כלל ועקר בשם שכינה, הלא נמצא "וידעתם כי אני ה' אלהיכם שוכן בציון הר קדשי" שמכנה ציון בשם הר הקדש מקום משכן. וכן אמרנו בתפלתנו 'המחזיר שכינתו לציון'. כי ה' נצב בעדת אל בחצרות המלכים הצדיקים, וגם בית המלך מכנה בשם מקדש כן הדבר בציון. ומה שמתפללין 'המחזיר שכינתו לציון' הפונה שתשכן שכינתו בהר ציון על מלכות בית דוד.

מצינו בזהר שעשיו ודוד הם זה לעמת זה בבחינת זהב. ונביא את לשונו: (תזריע נא.) בעשו כתוב "ויצא הראשון אדמוני וגו', והלא כתוב גם בַּדֹּד "ויביאהו והוא אדמוני", אלא עשו מן זהם הזהב נעשה, ודוד בזהר הזהב נדבק, בעשו כתוב בו "אדמוני כלו כַּאֲדַרְתָּ שְׁעַר" שהוא בזהם ופסלת התוך הזהב יצא. ובַּדֹּד כתוב "עם יפה עינים וטוב ראי". וכן מצינו שהיו עם דוד ארבע מאות איש בדומה לעשו, ככתוב (ש"א כב, ב) "ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכל איש אשר לו נשא וכל איש מר נפש ויהי עליהם לשור ויהיו עמו כַּאֲרַבַּע מאות איש". ולכן היו אנשים אלו מרי נפש ובעלי סורים, ששייכים לציון כדלעיל. וכן כתוב (שם כה, יג) "ויעלו אחרי דוד כַּאֲרַבַּע מאות איש". וכן מצינו בגמרא (סנהדרין מט:) אמר רב יהודה אמר רב ארבע מאות ילדים היו לו לדוד כלן בני יפת תאר היו, ומגדלי בלורית היו, ומהלכין בראשי הגיסות היו, והן הן בעלי אגרופין של דוד. וכן כשהכה דוד את עמלק מזרע עשו, כתוב (ש"א ל, יז) "ויכס דוד מהנשף ועד הערב למחרתם ולא נמלט מהם איש כי אם ארבע מאות איש". ורש"י (בראשית לג, טז) מקשר את הארבע מאות איש האלו לארבע מאות שהיו עם עשו, ובזכות שנשמטו אז מעשו ולא רצו להזיק לעקב, ה' פרע להם במלחמה עם דוד. וכן מצרע בגימטריא ארבע מאות, ומצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שישורי המשיח הם צרעת. וכן דנ"ד מרמז בכתוב (בראשית כז, ה) "וילך עשו השדה לצוד ציד להביא", דעשו צד ויונק מדנ"ד. ולכן זה בדלוג ד' אותיות, כי היניקה היא מהאות ד' המסמלת את הדלתות שביסוד המלכות. וכן מצינו ב'תוספות' (גיטין נה: ד"ה ביהודה) שחשים בן דן ויהודה הרגו את עשו, ורואים שחבור יהודה ודן מתגבר על עשו. ומצינו במדרש (ילקוט ויחי קס.) משיח בן דוד שיצא משני שבטים, אביו מיהודה ואמו מדן. וכן חשים אותיות משיח.

רואים קשר בין חדש סיון שבו נתנה תורה, לציון שעליה נאמר "כי מציון תצא תורה". סיון אותיות ציון, כי אותיות ס' וצ' מתחלפות באותיות זסשר"ץ. וכן יהודה שרש המלכות נולד בט"ו סיון כמובא במדרש (ילקוט שמות קסב). וכן מזל חדש סיון הוא תאומים בגימטריא מלכות. וכן מצינו במדרש (שמו"ר ב, ה) מה התאומים הללו אם חושש אחד מהן בראשו, חברו מרגיש, כן אמר הקב"ה "עמו אנכי בצרה". ורואים שתאומים

מסמלים את ההשתתפות בצער הכלל ששייכת לציון כדלעיל. וכן שרש מלכות בית דוד בא מתמר בלדת התאומים פרץ וזרח. וגם עשו שהוא הלעמת זה של דוד היה תאום של יעקב. וכן מצינו במדרש שמקשר בין התאומים שהולידה תמר, לתאומים שהולידה רבקה. (ב"ר ס, טו) **שתיים הם שנתפסו בצעיף וילדו תאומים רבקה ותמר.** נראה דלכן המדרש מקשר אותם **לצעיף**, דצעיף מסמל את המלכות, כמו שכתוב (ישעי' סב, א) **"וצניף מלוכה"**, וכן **צעיף** בגימטריא **מלך**. וכן מובא בגמרא (ברכות ג:) על דוד המלך שבאו אליו ואמרו עמך ישראל צריכים פרנסה. ר"ת **צעיף** ותמר התפסטה בצעיף, כיון שעמך ישראל צריכים פרנסה, וצריך להביא לעולם את מלכות דוד שמשיפה את הפרנסה לישראל. ורבקה התפסטה בצעיף להוליד את הלעומת זה של דוד שהוא עשו. וכן מובא בשם ה"שומרי אמונים" זצ"ל שהמזלות של שני החדשים של מתן תורה, אדר וסיון, נאמרו בלשון רבים, **דגים ותאומים**, מה שאין כן שאר המזלות של שאר החדשים נאמרו בלשון יחיד, לרמז שרק בזכות התורה, הרבים מתאחדים יחד. ורואים קשר בין תאומים לדגים המסמלים את היסוד שבמלכות.

מובא ביעב"ץ (סדר עולם רבה) **שהיה הארון במצודת דוד במשך יותר מארבעים שנים, ושם גם יסד את משמרות הלוי שישוררו לפני הארון, והרי זה סימן לעתיד שמשם תתחיל גם צמיחת הבית השלישי הנצחי.** רואים שבגן בית המקדש השלישי, יתחיל בתקון שיעשו בעיר דוד בהר ציון. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קל) **"הר ציון ירפתי צפון"**, מאי הר ציון, דא הוא הר דאתמר ביה **"הר העברים"**, מתמן יקום, ותרין משיחין דאנון משיח בן דוד, ומשיח בן יוסף, יהון ירכין דיליה, ואיהו אות ביניהו. רואים שהגאלה תתחיל מחבור משה רבינו עם ב' משיחים, שהוא סוד החבור של הר ציון עם הר העברים. ועוד קשר מצינו בין משה להר ציון, דמשה בזמן הגאלה נקרא שילה, והוא בגימטריא **שילה**. ומובא ברבנו בחיי (בראשית מט, ט) **הזכיר יעקב המשיח בשם שילה, כלומר בנו שיולד משלית אשה כדרך כל הנולדים, מלשון "ובשליתה היוצת מבין רגליה"**. ורואים שמקשר בין שילה לשלית אשה, ששייכת ליסוד שבמלכות. וכן **שילה** או **משה**, בגימטריא מקור המסמל את היסוד שבמלכות, כמו שכתוב (ויקרא כ, יח) **"והיא גלתה את מקור דמיה"**. וכן הכתוב (בראשית מט, י) **"עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים"**. בגימטריא **שפ"ו**. וכן **משה** בגימטריא **צנור**, שמסמל את היסוד שבמלכות של ציון, כדלעיל.

מצינו בגמרא (עירובין כא:): **"ועל פתחינו כל מגדים" אלו בנות ישראל שמגידות פתחיהן לבעליהם. לשנא אחרינא, שאוגדות פתחיהן לבעליהן.** רואים שבזכות הצניעות זוכים לבנים מבחרים שנמשלים בפסוק **לפרי מגדים. ופרי מגדים** בגימטריא **שפ"ו**. ומאידך מצינו במדרש (תהילים רכ) **"יכרסמנה חזיר מזער"**, זה עשו הרשע. **"יכרסמנה"** בגימטריא **שפ"ו**. וכן השתלשל בגשמיות לומר חזיר על חסרון בצניעות, כי החזיר מסמל את עשו ועמלק שנלחמים בצניעות של ישראל. וכן מובא בפרוש ה'ברטנורא' (אבות ה, ט) **בעת יחם האריות הלביאה מכנסת ראשה בסבכי היער ונוהמת ותובעת את הזכר, והחזיר שומע קולה ורובעה, ונמר יוצא מבין שניהם, ולפי שהוא ממזר הוא עז פנים.** רואים שהחזיר שמסמל את עשו פוגם את הנקבה של האריה, לרמז שעשו פוגם את יסוד הנוקבא דקדשה שהוא בבחינת אריה המסמל את מלכות בית דוד.

מצינו בג' הפרשיות שהולידו את שרש נשמת דוד המלך שעגנו הזיווג, היה בדרך זנות. אצל לוט כתוב **"ותשקין את אביהן יין וכו"**, ואצל יהודה ותמר גם כן **"ויט אליה אל הדרך וגו"**, וכן אצל בעז ורות מובא שם (רות ג, ז) **"ותבא בלט ותגל מרגלתיו ותשכב"**. ומצינו במדרש (רות רבה ו, א) **"וילפת"**, לפתתו פחזית, התחיל מממשמש בשערה וכו'. אלא שבעז התגבר על יצרו וחפה לבקר ועשה את היבום והגאלה וכו'. ומבאר לדברינו כיון ששרש נשמת דוד מהמקום הזה שהנחש הטיל **זוהמא**, השתלשל בגשמיות אחיזת הנחש בהלדת נשמתו, וכפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' שקודם מתן תורה הזנות לא פגמה את הנשמה, ואחרי מתן תורה בעז

התגבר ומסר נפש שלא יהיה בזנות כדי שלא לפגם את הנשמה. וכן עשׂו מרמז בכתוב (בראשית לח, ב) ״וירא שם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה״.

מצינו שנגדי אבימלך העמידו בהר ציון עוורים ופסחים, להלחם כנגד דוד כמו שכתוב (ש״ב ה, ו) ״וילך המלך ואנשיו ירושלם אל היבסי יושב הארץ ויאמר לדוד לאמר לא תבוא הנה כי אם הסיך העוורים והפסחים לאמר לא יבוא דוד הנה: וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דוד: ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה יבסי ויגע בצנור ואת הפסחים ואת העוורים שנאי נפש דוד על פן יאמרו עור ופסח לא יבוא אל הבית: וישב דוד במצדה ויקרא לה עיר דוד״. ומצינו שני באורים ברש״י, באור אחד (דבה״א יא, ה) נתנו עוורים ופסחים לפני שער העיר לאמר לא יבא דוד הנה כי אם ילחם עם העוורים הללו כי ידעו כי בזוי הוא למלך להלחם עם העוורים ומתוך כך ישוב ולא ילחם עמהם. ורואים שהמקום שם היה מאז ומעולם של בעלי יסורים. ובאור שני ברש״י (ש״ב ה, ו) היו להם שני צלמים, ואחד פסח, שניעשו על שם יצחק ויעקב, ובפיהם השבועה שושבע אברהם לאבימלך. היינו שהיו שם שני צלמים, אחד עור על שם יצחק אבינו, והשני פסח על שם יעקב אבינו כדי להזכיר את ברית האבות. ורואים שבמקום זה

היו סמלים של יסורי הצדיקים עוד לפני זמן דוד. וכן מצינו במדרש קשר בין יסורי האבות ליסורי המשיח, (ש״ט תהילים ב) ר' הונא אמר, לשלשה חלקים נחלקו היסורין. אחת נטלו אבות העולם וכל הדורות, ואחת דורו של שמד, [דורו של רבי עקיבא וחבריו] ואחת דורו של משיח. וכד תיתי שעתיא אומר הקב״ה עלי לבראתו ברעה חדשה. וכן הוא אומר, ״אני היום ילדתיך״. וכן שרש המשיח הוא מתמר, המרמזת בשמה על ענין התמורה, שהמשיח סובל בשביל אחרים בבחינת תמורה. וכן מובא בספר נפלאות מתורתך (מאמר דוד בן איש אפרתי) ששמות ג' האמהות לבית דוד, תמר מרים רית ר״ת וס״ת תמ״ר. וכן מובא בשם הרה״ג ר' יצחק גינזבורג שליט״א שנתמר מרמזת מצד אחד על המר והיסורים, ומצד שני היא מרמזת על הגאולה, שתם מר.

כתוב (תהילים קכו, ב) ״אז ימלא שחוק פיני ולשונו רנה״. ומבאר לדברינו שלעתיד לבא יעשו תקון בציון ששם מקום הצחוק, ונזכה לצחוק דקדשה שימלא שחוק פיני. ולכן הפסוק הזה ״אז ימלא שחוק פיני ולשונו רנה״. ר״ת שפ״ו ששם יעשו את התקון כדלעיל. וכן ״ולשונו״ מרמז על הלשון שהיא גם בגימטריא שפ״ו. וכן הכתוב (איוב ח, כא) ״עד ימלה שחוק פיך ושפתיך תרועה״, ר״ת שפ״ו. וכן מצינו בזהר (תולדות קלה) באותו זמן ישיגו הצדיקים דעת שלמה וכו', הדא הוא דכתיב ״ואלה תולדות יצחק בן אברהם״, אלו הם

תולדות השמחה והשחוק שיהא בעולם באותו זמן. וכן מובא בפרע״ח להאריז״ל (העמידה רלא) שאם תכה יו״ד פעמים ה״א, ונא״ו פעמים ה״א, יוצא יחד בגימטריא קצ״ח. [צח״ק]. וזה הסוד של פונת אל עליון בעמידה שהוא בגימטריא קצ״ח. נראה שיש כאן רמז על הצח״ק של הגאולה, שאז יתחברו ה״ה לר״ה ויהיה השם שלם. ולכן הוא נרמז בהפאה, דהפאה מרמזת על שחיקת השפע מלשון שחוק, ופרורו לפרורים קטנים דרך הצמצום של הגבורה. וזה סוד פונות אל עליון שאז ממשיכים את השפע שבונה את פתח המלכות לפי האריז״ל. וכן שמעתי בשם ה׳חיתם סופר׳ ששמות אה״ה הו״ה, אדנ״י, אלה״ם, בגימטריא קצ״ח. ומבאר לדברינו שהשפעת כל השמות כשיורדים לשם אלהים שהוא בבחינת גבורה, היא בסוד הצח״ק של יצחק.

כתוב (בראשית יד, יז) ״ויצא מלך סדם לקראתו אחרי שובו מהפנות את כדרלעמר ואת המלכים אשר אתו אל עמק שנה הוא עמק המלך״. ומבאר רש״י ״עמק המלך״ שהיה מיחד למלך לצחק שם. ורואים שמיד אחרי ששחררו את לוט שנשבה בידי המלכים, התועדו אברהם אבינו ומלך סדם בעמק המלך במקום הצחוק. ומתבאר על פי דברינו במאמר ״שרש דוד״ שאברהם נלחם להציל את לוט בשביל דוד המלך שצריך לצאת ממנו, ולכן מיד אחרי הנצחון במלחמה, התועדו אברהם ומלך סדם ב״עמק המלך״ במקום הצחוק, לסמל

שֶׁחֲזִירוּ אֶת מַלְכוּת בֵּית דָּוִד שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַת צָחוּק. וְכֵן מְצִינֵנו שְׂחֹק שֶׁל נָשִׁים כְּשֶׁדָּוִד הֵרָג אֶת גִּלְיָת, כְּפָתוּב (ש"א יח, ז) "וּתְעַנְיֶנָּה הַנְּשִׁים הַמְּשַׁחֲקוֹת וְתֵאמְרֵן הִכָּה שְׂאוּל בְּאַלְפֵיו וְדָוִד בְּרַבְבְּתֵיו". וְלִכֵּן אֲבָרְהָם אָמַר שֵׁם (בראשית יד, כב) "הֲרַמְתִּי יָדִי אֶל הוֹי"ה אֶל עֲלִיּוֹן קִנְה שָׁמַיִם וְאָרֶץ: אִם מַחוּט וְעַד שְׂרוּךְ נֶעַל וְאִם אָקַח מִכָּל אֲשֶׁר לְךָ וְלֹא תֵאמַר אֲנִי הֶעֱשֵׂרְתִּי אֶת אֲבָרְהָם". כִּיּוֹן שֶׁעַל זֶה הֵיְתָה כָּל הַמְּלַחְמָה לְהוֹצִיא אֶת נִשְׁמַת דָּוִד, שֶׁהִשְׁפִּיעַ יָבֵא יֶשֶׁר לְקַדְשָׁהּ וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְקַבֵּל דָּרֶךְ הַקְּלָפָה, וְאֲבָרְהָם רָמַז לְמַלְךְ סָדָם שֶׁאֲמַנָּם עֲכָשׁוּ הוּא אֶתוֹ בְּשִׂתּוֹף פְּעֵלָה נֶגְדַּת הַמְּלָכִים, אֲבָל בְּעֵתִיד כְּשִׁינָלֵד שֶׁרֶשׁ נִשְׁמַת דָּוִד, גַּם מַלְךְ סָדָם יֵאבֵד מִהָעוֹלָם. כְּפִי שֶׁהִיָּה בְּהַפְיִכַת סָדָם. וְאֲבָרְהָם רָמַז שֶׁתְּכַלִּית הַמְּלַחְמָה הֵיְתָה, שֶׁשׁוּם קְלָפָה, כּוֹלָל קְלַפַּת מַלְךְ סָדָם לֹא תֵאמַר "אֲנִי הֶעֱשֵׂרְתִּי אֶת אֲבָרְהָם". הֵיְיָנו כְּבִיכּוֹל אֲנִי הַשְּׁתַלְטֵתִי עַל צִנּוֹר הַפְּרָנְסָה שֶׁל אֲבָרְהָם שֶׁהוּא דָּוִד, שֶׁהִשְׁפִּיעַ יַעֲבֵר דְרָכָי. וְכֵן עֲשׂוֹ מִרְמָז בְּפָתוּב "מַחוּט וְעַד שְׂרוּךְ נֶעַל" בְּדִלּוּג הַפּוֹךְ שֶׁל ה' אוֹתִיּוֹת. כִּי אֲבָרְהָם רָמַז שֶׁהִשְׁפִּיעַ שֶׁל סָדָם הוּא הַשְּׁפַע שֶׁל עֲשׂו שִׁיּוֹנֵק מִדָּוִד כְּדִלְעִיל, לְכֵן הוּא בְּדִלּוּג ה' אוֹתִיּוֹת הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת. וְכֵן נִרְאֶה שֶׁאֲבָרְהָם אָמַר "הֲרַמְתִּי יָדִי אֶל הוֹי"ה אֶל עֲלִיּוֹן", לְרָמַז עַל הַפָּתוּב שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַמְּשִׁיחַ, (תהילים פט, ט) "הֲרִימוֹתִי בַּחוּר מֵעַם". הֵיְיָנו שֶׁהַתְּכַלִּית הֵיְתָה הֲרַמְתַּת הַנִּיצוּץ שֶׁל דָּוִד מִהַקְּלָפָה. וְכֵן אֶל עֲלִיּוֹן בְּגִימְטְרִיא צָחוּק הַמְּסַמֵּל אֶת דָּוִד כְּדִלְעִיל.

מְצִינֵנו בְּמִקְרָא (סנהדרין צח.) אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, אִין בֶּן דָּוִד בָּא, עַד שִׁתְּבַקֵּשׁ דָּג לַחֻלְהָ, וְלֹא יִמְצָא. וּמְבָאָר הַרְמ"ע מִפְּאֲנֵי (גלגול נשמות ע') אִין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שִׁתְּבַקֵּשׁ דָּג לַחֻלְהָ וְלֹא יִמְצָא, דָּג זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף דְּכַתִּיב "וַיִּדְגּוּ לְרַב", לַחֻלְהָ הֵם יִשְׂרָאֵל שֶׁהָיוּ שְׂבוּיִם בַּצָּרָה וְלֹא יִמְצָא, וְאֵז יִגְלָה בֶּן דָּוִד בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהִשְׁפִּיעַת הַמְּשִׁיחַ הִיא בְּבַחֲיַנַת דָּג, שֶׁמְשַׁפִּיעַ רְפוּאוֹת וְיִשׁוּעוֹת, וְכִשְׁתִּתְּגַבְּרוּ הַצָּרוֹת יָבֵא

מְשִׁיחַ. וְכֵן מְצִינֵנו בְּמִקְרָא (ב"ב עט.) אִין "רְפָאִים" אֵלָא יוֹרְדֵי גֵיהֶנוּם. וּמְצִינֵנו בְּזִהְרָה (ויקהל קצט:) וְעֵתִיד קוֹל אֶחָד לְהַעִיר בְּבֵית הַקְּבָרוֹת וַיֹּאמֶר, "הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שִׁכְנֵי עַפְרָיִם כִּי טַל אִוֵּרְתִּי טַלְךָ וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל". אֵז כְּתוּב, "וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבֶּשֶׁת". זֶהוּ שֶׁפָּתוּב "וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל". מֵה זֶה תְּפִיל, שֶׁתְּקִיא אוֹתָם הַחוּצָה. מֵה זֶה רְפָאִים, שֶׁקְּבָלוּ רְפוּאָה כְּמִקְדָּם. וּבְדָג הַזֶּה מְצָאנוּ דְבָרִים לְרְפוּאָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שֶׁבָּלַע אֶת יוֹנָה, הוּא מֵת, וְבוֹ הִיָּה יוֹנָה שְׁלֵשָׁה יָמִים, וְאַחַר כֵּן חָזַר לְחַיִּים כְּמִקְדָּם וְהִקָּא אֶת יוֹנָה הַחוּצָה. רֹאִים שֶׁהַדָּג הוּא סִמּוֹל שֶׁל הַגִּיּוֹנָה שֶׁנִּקְרָא אָרֶץ רְפָאִים מִלְשׁוֹן רְפוּאָה, כִּי הוּא מְרַפָּא אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְסוּד תְּחִיַת הַמֵּתִים יִהְיֶה מִפְּתַח הַגִּיּוֹנָה בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה שֶׁל הַדָּג שֶׁהִקָּא אֶת יוֹנָה לַיַּבֶּשֶׁת. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהִסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת הוּא בְּבַחֲיַנַת דָּג שֶׁמְשַׁפִּיעַ רְפוּאָה, וְכֵן הַגִּיּוֹנָה שֶׁיֵּךְ לְיִסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, כְּפִי שֶׁבְּאֲרָנוּ, לְכֵן הוּא בְּבַחֲיַנַת דָּג. וְכֵן בְּעֵמֶק הַר צִיּוֹן נִמְצָא פְּתַח הַגִּיּוֹנָה שֶׁנִּקְרָא עֵמֶק רְפָאִים, כְּפָתוּב (יהושע יח, טז) "וַיִּרְדּוּ הַגְּבוּל אֶל קִצְהָ הַהָר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי גֵי בֶן הַנֶּם אֲשֶׁר בְּעֵמֶק רְפָאִים". וְכֵן מְצִינֵנו שֶׁהַקְּבָר הוּא בְּבַחֲיַנַת הִסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת, כְּמוֹבָא בְּרַמְח"ל ('אדיר במרום' ח"א) וְהִנֵּה צִרִיךְ שֶׁתִּדְעַ, שֶׁכְּמוֹ שְׂגוּף הָאָדָם נִקְבָּר לְמַטָּה בְּאָרֶץ, כֵּן שֶׁרֶשׁ הַגּוּף נִאָסֵר לְמַעַלָּה בְּנוֹקְבָא. וְכִשְׁיִרְצָה הַקַּב"ה לְהוֹצִיא הַגּוּף מִמְּאֲסָרוֹ, הִנֵּה יִגְיַע הַכַּח זֶה שֶׁאֲמַרְנוּ אֶל הַנוֹקְבָא. וְכֵן מְצִינֵנו בְּמִדְרָשׁ (תדבא"ז כב) שֶׁיִּסוּד הָאֵשָׁה נִקְרָא קְבָר, וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'בְּאוּרֵי אֲגָדוֹת אֲפִיקֵי יָם' (ב"ב נח.) בְּשֵׁם הַגֵּר"א שֶׁמְעַרְבָה מְסַמֵּלֶת אֶת יִסוּד הַנְּקֵבָה, מְעַרְבָה מִלְשׁוֹן עֲרֻנָה. וְכֵן מְצִינֵנו שֶׁאָרֶץ רְפָאִים הֵיְתָה יְרוּשָׁה לְבְנֵי לוֹט, שֶׁמְשָׂם יִצְאָ דָּוִד. כְּפָתוּב (דברים ב, יט) "כִּי לְבָנֵי לוֹט נִתְּתִיָה יְרֻשָׁה: אָרֶץ רְפָאִים תַּחֲשֵׁב אִף הוּא רְפָאִים יִשְׁבוּ בָּהּ לְפָנִים וְהָעַמִּים יִקְרָאוּ לָהֶם זְמַזְמִים".

וְכֵן רֹאִים דְמִיּוֹן בֵּין הַפְּסוּק שֶׁל הַגְּאֻלָּה, (ישעי' סג, ד) "כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלֵי בָּאָה". לְפָסוּק שֶׁל תְּקוּן צִיּוֹן (ישעי' לד, ח) "כִּי יוֹם נִקְם לָהּ שָׁנַת שְׁלוֹמִים לְרִיב צִיּוֹן". דְּשָׁנֵי אֵלוֹ הֵם אוֹתוֹ תְּקוּן כְּדַבְּאֲרָנוּ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק עַל רִיב צִיּוֹן בָּא אַחֲרֵי הַפְּסוּק שֶׁל "זָבַח לָהּ בְּבָצְרָה וְטָבַח גְּדוֹל בְּאָרֶץ אֲדוּם", לְרָמַז שֶׁרִיב צִיּוֹן קָשׁוּר לְאֲדוּם, כְּפִי שֶׁרֹאִים מִהַפְּסוּק "וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהָר צִיּוֹן לְשַׁפֵּט אֶת הָר

עָשׂוּ. וְכֵן מְצִינֵנו שֶׁהִנְקָמָה לְעֵתִיד לְבֵא תִהְיֶה "בְּעֶמְקֵי הַחַרוּץ" וּמְזַכֶּרֶת גַּם צִיּוֹן כְּפָתוּב (יואל ד, יד) "הַמּוֹנִים הַמּוֹנִים בְּעֶמְקֵי הַחַרוּץ כִּי קָרוֹב יוֹם ה' בְּעֶמְקֵי הַחַרוּץ, וְגו', וְה' מְצִיּוֹן יִשְׂאָג וּמִירוּשָׁלַם יִתֵּן קוֹלוֹ". וּבִאֲרָנוּ לְעִיל שֶׁחַרוּץ מְסַמֵּל אֶת הַיְנִיקָה מֵהַשְּׁפַע שֶׁל צִיּוֹן. וְכֵן מְבֹאֵר הַרְד"ק שֶׁם: "הַחַרוּץ" כִּי שֵׁם יֵהִיו הַגּוֹזִים חַרוּצִים וְחַתוּכִים, אוּ כִּי שֵׁם יַחַרְץ וַיַּחַתֵּךְ מִשְׁפָּטָם כְּמוֹ שֶׁקָּרָא אוֹתוֹ עֶמְקֵי הַחַרוּץ. וְרוֹאִים שֶׁחַרוּץ מְסַמֵּל אֶת הַדִּין עֲצוּמוֹ, וְכִפִּי שֶׁבִאֲרָנוּ שֶׁנִּתְּוֶק יְנִיקָתָם מֵהַחַרוּץ הוּא הַנְּקָמָה וְהַדִּין הַגָּדוֹל. וְכֵן שֵׁם שַׁפְּטוֹ הַמְּסַמֵּל אֶת צִיּוֹן כְּדִלְעִיל, מְרַמֵּז בְּעֶמְקֵי הַחַרוּץ. וְכֵן בְּפָתוּב (תהילים עט, י) "יִנְדַע בְּגוֹיִם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּדִים". וְכִפִּי שֶׁנְּבֹאֵר שֶׁצִּיּוֹן הִיא בְּבַחֲיִנַת דָּם, וְהַנְּקָמָה תִּהְיֶה דְרָךְ נִתְּוֶק יְנִיקָתָם מִשְׁפַּע הַדָּם שֶׁהֵם שׁוֹפְכִים וְלוֹקְחִים מִצִּיּוֹן.

וְכֵן מְצִינֵנו שֶׁדָּם הוּא בְּבַחֲיִנַת אֵשׁ הַמְּסַמֵּל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁל יִצְחָק וְדוֹד, וּבִלְעֻמַּת זֶה, אֶת עֲשׂוֹ. כְּמוֹכָא בַּמִּהְר"ל (גְּבוּרוֹת הַשֵּׁם' פָּרָק נז) הַדָּם הוּא טָבַע אֵשׁ. וְכֵן יְסוֹד הָאֵשׁ בְּגִימְטְרִיא שַׁפְּטוֹ, שֶׁהוּא הַמְּסַפֵּר שֶׁל הַמְּקוֹם הַזֶּה כְּדִלְעִיל. וְכֵן זֶהב הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה הוּא בְּבַחֲיִנַת אֵשׁ, כְּמוֹכָא בְּרַבְנֵנוּ בַּחֲזִי (שְׁמוֹת כה, יח) הַזֶּהב מְרַאֵהוּ כְּמַרְאֵה אֵשׁ. וְכֵן הַמְּמוֹן נִקְרָא בְּלִשׁוֹן חֲז"ל דְּמִים מְלִשׁוֹן דָּם. כִּינֵן שֶׁהַשְּׁפַע הַדָּמִים בָּאָה דְרָךְ יְסוֹד הַנּוֹקְבָא מִמְּלֻכוֹת בֵּית דָּוִד שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת דָּם. וְכֵן מְצִינֵנו בְּזֵהר (ויגש רי.) שֶׁדָּוִד הוּא בְּבַחֲיִנַת נֶפֶשׁ שֶׁהִיא דָּם. וְכֵן דָּוִד מְלַךְ ר"ת ד"ם. וְכֵן כָּל מְקוֹם בְּנ"ךְ שֶׁפָּתוּב "לְדָוִד" אוּ "אֶל דָּוִד" בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְכֵן לוֹט שֶׁמְמַנֵּו יוֹצֵא שְׂרֵשׁ מְלֻכוֹת בֵּית דָּוִד, בְּגִימְטְרִיא דָּם. וְכֵן הַפָּתוּב (דְּבָרִים יב, כג) "הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" בְּגִימְטְרִיא מְלֻכוֹת. וְכֵן שֵׁם שַׁפְּטוֹ מְרַמֵּז ב' פְּעָמִים בְּפָתוּב שֶׁאֵמֵר יְהוּדָה עַל בְּנֵימִין, (בְּרֵאשִׁית מֵד, ל) "וְנֶפֶשׁוֹ קִשׁוּרָה בְּנֶפֶשׁוֹ". דְּבַנְיָמִין הוּא בְּבַחֲיִנַת עֶטְרָה שְׁבִיטוֹד שֶׁמְשַׁפֵּיעַ לַיהוּדָה, וַיְהוּדָה וּבְנֵימִין מִתְחַבְּרִים בִּיְסוֹד שְׁבִיטוֹת שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת נֶפֶשׁ, וּבְבַחֲיִנַת שֵׁם שַׁפְּטוֹ. וְכֵן לְבַנְיָמִין הִיָּה בֵּן שְׁפּוֹפָם כְּפָתוּב (בְּמִדְבָר כו, לוֹט) "לְשִׁפּוֹפָם מִשְׁפַּחַת הַשּׁוֹפָמִי". וְכִפִּי שֶׁבִאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֵר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁמְלַחֶמֶת יוֹסֵף וַיְהוּדָה הִיָּתָה עַל בְּנֵימִין, וַיּוֹסֵף צִנֵּה לְשִׁים אֶת הַגְּבִיעַ בְּאִמְתַּחַת בְּנֵימִין, וְשִׂזְאֵת תִּהְיֶה הַסְּבִיבָה לְקַחְתוֹ לְעַבְד, דְּמוֹכָא בְּשֵׁם הַצֶּמַח צֶדֶק' שֶׁ"הַגְּבִיעַ" שֶׁל יוֹסֵף מְסַמֵּל כִּד גְּדוֹל בְּבַחֲיִנַת יְסוֹד, שֶׁמוֹזֵג לְמְלֻכוֹת, שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת "כּוֹס", וְכִינֵן שֶׁהַשְּׁפַע יוֹסֵף הַגְּבִיעַ, לְדָוִד הַכּוֹס, נְעֻשִׁית דְרָךְ בְּנֵימִין הַעֶטְרָה שְׁבִיטוֹד, לְכֵן צִנֵּה יוֹסֵף לְשִׁים אֶת הַגְּבִיעַ בְּאִמְתַּחַת בְּנֵימִין לְסַמֵּל שֶׁהִיָּתָה שְׁבִיטוֹד מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אֶת הַשְּׁפַע אֶת הַשְּׁפַע כְּשֶׁהוּא רוֹחֲנֵי קוֹדֵם וַיְהוּדָה עָנָה לוֹ: נְכוֹן שִׁיּוֹסֵף קִשׁוּר לְבַנְיָמִין מִבְּחִינָה רוֹחֲנִית, שְׁבִיטוֹד מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ אֶת הַשְּׁפַע כְּשֶׁהוּא רוֹחֲנֵי קוֹדֵם שֶׁהוֹפֵךְ לְגִשְׁמִי, אֲבָל יְהוּדָה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלֻכוֹת שֶׁנִּמְצָאָת לְמִטָּה בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, קִשׁוּר מִבְּחִינָה גִשְׁמִית "וְנֶפֶשׁוֹ קִשׁוּרָה בְּנֶפֶשׁוֹ", בְּבַחֲיִנַת נֶפֶשׁ, שֶׁהִיא הַדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁלְמִטָּה. וְאִם חָס וְשָׁלוֹם לֹא יֵהִי לוֹ אֶת בְּנֵימִין עֲלוּל לְקָרוֹת אֲסוֹן עַד כְּדֵי מִיתָה, "כִּי אֵין הַנְּעַר וְנִמְתָּ". אֵף עַל פִּי שֶׁהַפָּתוּב מְדַבֵּר עַל נֶפֶשׁוֹ שֶׁל יַעֲקֹב שֶׁקִּשְׁוֶרָה עִם בְּנֵימִין, כִּינֵן שֶׁיְהוּדָה אֵמֵר אֶת זֶה הוּא רְמֵז בְּזֵה שֶׁנֶּפֶשׁוֹ שֶׁלוֹ גַּם קִשְׁוֶרָה בְּבַנְיָמִין.

כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית יט, ט) "וְלוֹט יֵשֵׁב בְּשַׁעַר סְדֵם", נִרְאֶה דְכִינֵן שֶׁהַתְּנוּצָץ אֲצֵל לוֹט אֹר הַמְּלֻכוֹת, וְנִשְׁמַת הַמְּשִׁיחַ הִיָּתָה כְּלוּלָה בּוֹ, לְכֵן הוּא יֵשֵׁב בְּשַׁעַר הָעִיר, דְּמְקוֹמוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ הוּא בְּשַׁעַר הָעִיר, כְּמוֹכָא בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין צח.) יְתִיב אֲפִיתַחָא דְקָרְתָא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם חֲרִיטֵן שְׁלִיט"א שֶׁגַּם אֲצֵל בְּעַז כְּשֶׁהַתְּנוּצָץ אֲצֵלוֹ אֹר הַמְּלֻכוֹת כְּתוּב (רוֹת ד, א) "וּבְעֵז עַל הַשַּׁעַר וַיֵּשֵׁב שָׁם". וְכֵן מוֹכָא שֶׁם שְׂאוֹתוֹ הַיּוֹם מְנוּהוּ שׁוֹפֵט עֲלֵיהֶם, הוֹאִיל וְהַתְּחִיל לְהַתְּנוּצָץ בּוֹ אֹר הַמְּלֻכוֹת שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, שֶׁעֲלָיו כְּתוּב (מִיכָה ד, ג) "וְשַׁפֵּט בֵּין עַמִּים רַבִּים". לְכֵן מְנוּהוּ לְשׁוֹפֵט וּמְלַךְ עֲלֵיהֶם. וְכֵן שֵׁם שַׁפְּטוֹ מְרַמֵּז בְּפָתוּב (בְּרֵאשִׁית יט, ט) "וַיֵּאמְרוּ הָאֶחָד בָּא לְגוֹר וַיִּשְׁפֹּט שַׁפְּטוֹט".

כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כה, כט) "וַיִּזַּד יַעֲקֹב נָזִיד וַיֵּבֵא עֲשׂוֹ מִן הַשָּׂדֶה וְהוּא עֵיף: וַיֵּאמֶר עֲשׂוֹ אֵל יַעֲקֹב הֲלֵעִיטְנִי נָא מִן הָאָדָם הָאָדָם הַזֶּה כִּי עֵיף אֲנִי עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ אָדָם". וְצָרִיךְ לְהַבִּין מַדּוּעַ מְצִינֵנו הַפְּסוּק "הָאָדָם הָאָדָם" ב' פְּעָמִים, וּמַדּוּעַ הַשֵּׁם אָדָם לְעֲשׂוֹ, נִתֵּן בְּגִלְל הָעֵדְשִׁים הָאֲדָמוֹת הָאֵלָה דְּוָקָא. נִרְאֶה לְבֹאֵר שֶׁכְּתוּב אָדָם ב' פְּעָמִים, דִּינִיקַת עֲשׂוֹ, שֶׁהוּא אָדָמוֹנִי, הִיא מֵהָאֲדָמוֹנִי דְּקִדְשָׁה דָּוִד הַמְּלַךְ. וְכִינֵן שֶׁנִּזִּיד הָעֵדְשִׁים

היה מאכל אבלים, שקשור לשרש דוד, המשתתף בצער העולם, ומנחם את האבלים, עשו השתוקק למאכל הזה במיוחד, שבו השרש שלו וממנו הוא יונק. והפסוק מצין **"על פן קרא שמו אדום"**, דשם האדם מורה על שרש נשמתו ממנו הוא יונק. וכיון שכאן התגלה ששרשו מהאדמוני דקדשה, קראו לו אדום. וכן **עדשים** בגימטריא **משיח בן דוד**. ובעדשים יש ג' אותיות **ממשיח**. ומשמים סובבו את התשוקה של עשו מהשרש שלו בקדשה שמשם הוא יונק, כדי שימכר את הבכורה ליעקב בטענת אמת; דיעקב הראה לו שהוא יונק ממלך המשיח דרך העדשים, ושם שרש שמו ומהותו וממילא הבכורה ראויה למשיח שבא מיעקב, כיון שעשו מקבל מהמשיח שנמצא מעליו. וכן מצינו ברש"י שם **בשל יעקב עדשים להברות את האבל, ולמה עדשים שדומות לגלגל שהאבלות גלגל החוזר בעולם. וגלגל חזר בעולם בגימטריא משיח בן דוד**. וממשיך רש"י שם ועוד מה **עדשים אין להם פה, פן האבל אין לו פה שאסור לדבר, ולפיכך המנהג להברות את האבל בתחלת מאכלו ביצים שהם עגלים ואין להם פה**. ורואים קשר בין העדשים לביצים המסמלים את המלכות, כמובא בזהר (תיקונים ב). וכן רואים שהעדשים אין להם פה המסמל את המלכות, כי הם מסמלים את המלכות במצב של חסרון ואבלות, כשיש לעשו יניקה, ואז המלכות היא בבחינת שאין לה פה. וכן הכתוב (ש"א כט, ג) **"דוד עבד שאול מלך ישראל" ר"ת עדש"ם**. וכן הכתוב **"ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני" ס"ת יוב"ל**, דיניקת עשו היא מדוד ששרשו בעולם היובל כדבארנו במאמרי חנכה. וכן **בינ"ה** המסמלת את עולם היובל, מרמזת בכתוב **"ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני נא מן האדם" בדלוג ד' אותיות**. וכן **זד שפירושו לץ** כמו שכתוב (משלי כא, כד) **"זד יהיר לץ שמו"** מרומז בכתוב **"ויזד יעקב נזיד"** דקליפת עשו היא בבחינת ליצנות שמלבישה על הצחוק דקדושה של דוד, ויעקב עורר את עשו דרך שורש ה'זד' שהוא השורש שלו. וכן מצינו במדרש (שמ"ר יט, ז) **ר' נתן אומר, אומר הקדוש ברוך הוא למשה, כשם שעשיתי יעקב בכור, פן אני עושה למלך המשיח בכור, שנאמר "אף אני בכור אתנהו עליון למלכי ארץ"**. וצריך להבין מה הקשר בין הבכורה של יעקב לבכורה של המשיח, ומה הענין שהמשיח נקרא בכור. ומבאר לדברינו שיעקב הוציא את הבכורה מעשו בטענת אמת שהראה לו שאין לו מעצמו כלום, רק מה שהוא יונק ממלך המשיח דרך העדשים, ולכן הבכורה ראויה למשיח שמשפיע לו את השפע. והמדרש מרמז שלקיחת הבכורה על ידי יעקב, היתה גם עבור מלך המשיח. דכשם שיעקב הוכיח לעשו מנזיד העדשים, ששרש שמו ומהותו הוא מיניקתו מהקדשה, ואין לו מעצמו כלום, כך ביאת המשיח תהיה באותה בחינה; שעשו ואמות העולם יראו שאין להם שפע רק דרך עם ישראל, ועם ישראל הם הבכורים האמתיים. וכן הכתוב הנאמר על המשיח (תהילים פט, כח) **"בכור אתנהו עליון למלכי ארץ" ס"ת צינו"ר** המסמל את היסוד שבמלכות כדלעיל.

מצינו ברש"י (בראשית ל, כה) "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש" אש בלא להבה אינו שולט למרחוק. משנולד יוסף בטח יעקב בהקדוש ברוך הוא ורצה לשוב. רואים שיוסף מנצח את עשו. ומבאר לדברינו כיון שיוסף הוא יסוד דקדשה ששולט על בחינת הנוקבא, יש לו כח לנצח את עשו ששייך ליסוד דקלפה שתחתיו. וכן מצינו ברש"י (שם לג, ז) **"נגש יוסף ורחל" בכלן האמהות נגשות לפני הבנים אבל ברחל יוסף נגש לפניו, אמר אמי יפת תאר, שמא יתלה בה עיניו אותו רשע, אעמד כנגדה ואעכבנו מלהסתפל**. ורואים שיוסף מגן על רחל המסמלת את המלכות דקדשה, מעשו.

וכן מצינו שקלפת יון היא בסוד הבור של הגיהנם, כמו שכתוב (תהילים מ, ג) "ויעלני מבור שאון מטיט היון", ובספר 'נהורא דיוסף' מבאר שזה הסוד של קלפת יון. ובארנו במאמר 'חשמל שופר' שציון אותיות צ' יון, כי קלפת יון מלבישה על התורה שיוצאת מציון. וכן כתוב (זכריה ט, יג) **"ועוררתי בניך ציון על בניך יון". ולכן הבור של הגיהנם הוא בסוד יון, וכפי שבארנו במאמר 'חשמל דם' שבאר מסמלת את היסוד שבמלכות דקדשה,**

וְבוֹר מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד שֶׁבַמְלֻכוֹת דְּקִלְפָּה. וְכֵן מוּבָא בְּלֻק"ת לְהָאֲרִיז"ל (פ' משפטים ע' קנד) שֶׁהַיְסוּד נִוְקָבָא דְקִלְפָּה וְנִקְרָא בּוֹר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (עירובין יח.) שֶׁבָּאָר יֵשׁ בּוֹ נְבִיעֵת מִיָּם מְשַׁל עֲצָמוֹ, וְבוֹר לְפַעְמִים יֵשׁ מִיָּם וְלְפַעְמִים אֵין מִיָּם, הַיְינוּ רַק אִם מְכַנְיָסִים לוֹ מִבְּחוּץ. וּמִבָּאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁבוֹר מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד נִוְקָבָא דְקִלְפָּה שְׂאִין לוֹ נְבִיעֵת מִיָּם מְשַׁלוֹ לְהַעֲלוֹת מִיָּין נִוְקָבִין, וְיֵשׁ לוֹ לְפַעְמִים מִיָּם שֶׁמְכַנְיָסִים לוֹ מִבְּחוּץ מֵה שְׂיוֹנֵק מִהַקְדָּשָׁה, וּבָאָר מְסַמֵּל אֶת הַיְסוּד נִוְקָבָא דְקִדְשָׁה שֶׁתְּמִיד מַעֲלָה מִיָּין נִוְקָבִין. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִש"י (שבת קמ: ד"ה כורא) שֶׁהַיְסוּד הָאֵשָׁה הוּא בְּבַחֲיַנְתָּ בּוֹר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (תדבא"ז כה) **אֵין בּוֹר אֱלָא גֵיהֶנָּם**. וְכֵן בּו"ר ס"ת הַפְּתוּב (בראשית לו, ח) **"וַיֵּשֶׁב עֲשׂו בְּהַר שְׁעִיר"**. וְכֵן ס"ת הַפְּתוּב הַמְדַבֵּר עַל רִשְׁעַת הָמָן (אסתר ח, ג) **"מִחֲשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חֲשַׁב עַל הַיְהוּדִים"**. וְכֵן מְצִינּוּ שֶׁהַיְוֹנִים נִקְרָאִים זָדִים כְּמוּבָא בְּנוֹסַח הַתְּפִילָּה **'זָדִים בִּיד עוֹסְקֵי תוֹרַתִּךְ' וְזָדִים פִּירוּשׁוֹ לְצִים** שְׂמִלְבִּישִׁים עַל הַצְּחוּק דְקְדוּשָׁה שֶׁבְצִיּוֹן כְּדַלְעִיל.

הוֹסְפוֹת לְמֵאמֵר קִץ הַגְּאוּלָּה בְּשַׁנַּת תַּשְׁע"ב נִיתֵן לְקַבֵּל אֶת הַמֵּאמֵר הַמְּלֵא בְּבִקְשָׁה לְכַתּוּבַת הַמֵּייל דְּלִקְמָן.

בְּאֵרְנוּ בְּמֵאמֵר שֶׁלְפִי חַז"ל לֹא מוֹנִיִּים אֶת הַשְּׁבוּעַת שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם כְּשֵׁנָה שְׁלֵמָה, וְלִפְנֵי זֶה שַׁנַּת תַּשְׁע"ג הִיא שַׁנַּת תַּשְׁע"ב הָאֲמֵתִית. וְכֵל הַרְמַזִּים עַל שַׁנַּת תַּשְׁע"ב תְּקִפִּים גַּם לְגַבֵּי שַׁנַּת תַּשְׁע"ג.

מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בראשית כט:): **חַיִּים תְּלוּיִים בְּבֶן יֵשׁי, וּבּוֹא"ו נִמְשָׁכִים לוֹ, וּבְהֵם שׁוֹלֵט בְּכָל, וְהָאֲרָץ מְמַנּוּ נְזוּנָה**. רואים שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִשְׁפִיעַ פְּרִנְסָה דְרַךְ הָאוֹת ו' וּבְכַח זֶה הוּא שׁוֹלֵט בְּכָל. דְּבַעַל הַמְּאָה הוּא בַּעַל הַדְּעָה. וְכֵן **קמ"ח** מְרַמֵּז בְּכַתּוּב (ש"א ב, י) **"וַיִּרְם קָרֵן מְשִׁיחוֹ"** בְּדִלּוּג ג' אוֹתִיּוֹת. וְכֵן הַפְּתוּב (ישעי נב, יג) **"הִנֵּה יִשְׁכֵּל עַבְדֵי יְרוּם וְנִשְׂא וְנִגְבָּה מְאֹד"** ר"ת בְּגִימְטְרִיא **קמ"ח**. וּבִיְתֵר עֵמֶק נִרְאָה לְבָאָר מְדוּעַ הַמְּמוֹן נוֹתֵן אֶת הַשְּׁלִיטָה לְמְשִׁיחַ, יוֹתֵר מִכָּל דְּבָר, כְּדַבְרֵי הַזֵּהָר. דְּהַתְּגַלּוּת הַמְּשִׁיחַ הִיא בְּדוֹר אַחֲרוֹן שֶׁל שְׁרֵשׁ הַנְּשֻׁמוֹת מִבְּחִינַת תַּחְתִּית הַרְגֵּל, כְּלִשׁוֹן הַזֵּהָר (פְּקוּדֵי רַחֵם) **כְּשֶׁתְּסַתִּים הַגְּלוּת בְּהַמְּשַׁכַּת הַרְגְּלִים, אִז "וְעַמְדוֹ רְגְלֵי בְיּוֹם הַהוּא"**. וּמִבָּאָר הַמְּגַלְהָ עֲמֻקּוֹת' (ויח) **בְּזֵהָר פְּקוּדֵי כַד אֲשֶׁתְּלִים זְוֹגָא עַד דְּמְטוּ רְגְלִין בְּרְגְלִין כְּדִין אֲתִי מְשִׁיחָא, כִּי הִלָּא סוּד מְלָכִים אֱלוֹ, סוּד אָדָם הַרְאִשׁוֹן מְרֵאשׁוֹ וְעַד סוּפוֹ, וְרְגְלֵי אֲשֶׁר נְטַבַּע בְּקִלְפוֹת אֱלוֹ, וּבְכָל פְּעַם שְׂאֲנוּ מַעֲלִין מִיָּין נִוְקָבִין מַעֲלִין נִיצוּצוֹת, וְכֹאֲשֶׁר הַנִּיצוּצוֹת יַעֲלוּ מִחֻלְק הַרְגְּלִים דִּילֵיהּ וְיַבְרֵרוּ, אִזִּי מִיָּד יְבֵא מְשִׁיחַ. זֶה שֶׁפְּתוּב **"לֹא יְסוּר שְׁבֵט מִיְהוּדָה"** זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד וְאִימְתִי יְבֵא מְשִׁיחַ בְּשַׁעָה שְׂיֵהָא **"וּמַחֲקֵק מִבֵּין רְגְלֵי"**. וּבְרְגְלִים מְאִיכָה יוֹתֵר הָאֲרַת הַמְּמוֹן מִהָאֲרַת הַחֻכְמָה, דְּהַרְגְּלִים רְחוּקוֹת מִהַמַּח, וּמְאִיכָה בְּהֵן רַק הָאֲרַת קְלוּשָׁה מִהַמַּח. מְאִידֵן הַרְגְּלִים הֵן בְּחִינַת מְמוֹן, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (סְנַהֲדְרִין קי) **"וְאֵת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרְגְלֵיהֶם"**, אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר זֶה מְמוֹנוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁמַּעֲמִידוֹ עַל רְגְלָיו. וְכֵן מוּבָא מִהַגְּר' שְׂרִיָּה דְבִלְצִיקֵי שְׁלִיט"א שֶׁבְדוֹרֵינוּ אֵין יוֹהָרָא וְגֵאוּה לְלַמּוּד וְלַכּוּיָן עַל פִּי סוּד, כִּי אֲנָשִׁים מְמִילָא לֹא מַעֲרִיכִים אֶת הָעֵינִין.**

הַנְּבִיא עוֹבְדֵיהּ נְבָא עַל מַפְלַת אָדוּם בְּזִמְן הַגְּאוּלָּה, וְכֵן פְּתוּב (עוֹבְדֵיהּ א, ד) **"אִם תִּגְבִּיָּה כְּנֶשֶׁר וְאִם בֵּין כּוֹכְבִים שִׁים קֶנֶן מְשִׁם אוֹרִיָּדֵן נְאִם ה'": אִם גְּנָבִים בָּאוּ לָךְ אִם שׁוֹדְדֵי לִלְזָה אִיךְ נְדַמִּיתָה הַלּוֹא יִגְנְבוּ דִּים אִם בְּצָרִים בָּאוּ לָךְ הַלּוֹא יִשְׂאִירוּ עֲלֵיךְ: אִיךְ נְחַפְּשׁוּ עֲשׂו נְבַעו מְצַפְּנִי". וּמִבָּאָר רִש"י **"אִיךְ נְדַמִּיתָה"** לְמָה נְרַדְמַתָּה דּוּמָם עַד שֶׁגְּנְבוּ כָּל רְצוֹנָם. הַלּוֹא בּוֹצְרִים יִשְׂאִירוּ עֲלֵיךְ, וְאֱלָה לֹא יִשְׂאִירוּ לָךְ כְּלוּם כִּי יַחְפְּשׁוּךָ וְיִגְלוּ וְיִדְרָשׁוּ מְצַפְּנִיךָ. וְרוֹאִים שֶׁהַנְּבִיא מְמַשִּׁיל אֶת מַפְלַת אָדוּם לְעֵתִיד לְבֵא, לְנִפְלָה, כְּמוֹ נֶשֶׁר בֵּין כּוֹכְבִים שְׂנוּפֵל, וְגְנָבִים וְשׁוֹדְדִים שֶׁמְגַלִּים אֶת כָּל צְפֻנוֹתֵינוּ שֶׁל אָדוּם. וּבְיָמִים אֱלוֹ רְאִינוּ אֶת הַמְּשַׁל הַזֶּה בְּמִצִּיאוֹת, שֶׁהַקַּב"ה הִפִּיל בְּאִירָאן אֶת הַמַּזְל"ט שֶׁל אָדוּם [אֲרַה"ב], שֶׁהַגְּבִיָּה כְּנֶשֶׁר, וּמִהֵנָּה סִמֵּל**

לסכנוולוגיה והגאוגיה שלהם. וההמשך של הפלת המזל"ט הוא גנבים ושודדים ששודדים אותו, ומגלים צפונותיו של אדום. והכל רק רמז, כמו משל במציאות, למה שצפוי להם בקרוב. וכן בחותם הרשמי של נשיא ארה"ב מציר נשר בין כוכבים, כדברי הפסוק, וכן רואים שאמה זו חותרת הרבה לעלות לחלל ולמקום הכוכבים. והחללית האמריקאית הראשונה שהנחיתה אנשים על הירח, נקראה **נשר**. וכן נשר היה הסמל של הנאצים ימ"ש, ועד היום הוא הסמל של גרמניה, וכתבו לי שהם משתמשים בנשר בגלל קבוצת כוכבים ששמה נשר. ורואים בכל שרשי אדום את הנשר והכוכבים כדברי הפסוק. וכן כתבו לי ששמות גבעת הקפיטול בנושנינגטון והסנאט נלקחו משמות הגבעה והסנאט, שהיו ברומא, ובארה"ב יש עיר בשם **רומא**. וכן רואים בזמנים אלו ש**אדום** עלו לראשונה ל**מאדים**, שהוא הכוכב שלהם ממש, והפסוק "**ואם בין כוכבים שים קנך**" מתפרש כפשוטו שאדום יעלה להתקשר עם שרשו בכוכב שלו. (בביאור זה סייעני הרמ"ז שליט"א). והוסיף הרה"ג ר' ח' א' וינברגר שליט"א ש**נשר אדום** בגימטריא נשר. כי מצינו במדרש (ילקוט בראשית קכא) שהנשר הוא השר של אדום שה' יפיל לעתיד לבא. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שרואים בזמנים אלה שהתחיל ופוח קשה בין **אדום** לישראל סביב המקום **מעלה אדמים**. ואולי יש כאן רמז שהמקום הזה **מעלה** את **אדום** למלחמת גוג ומגוג על ירושלים. וכן **אדמים** מרמזים על **דמים**, כפי שנבאר שמלחמת גוג ומגוג תפרץ בגלל משבר כלכלי שיהיה בעולם, ויעלו לירושלים לחפש דמים. וכן במלחמה זו צפויה שפילות ה**דמים** הגדולה ביותר שהיתה אי פעם בהסטוריה האנושית. וכן **אדמי"ם** ר"ת הכתוב המדובר על אתחלתא דגאלה. (תהילים קיג, ז) "מקימי מעפר דל מאשפת זרים אביון". וכן **אדמי"ם** ס"ת הפסוקים (יחזקאל לו, כה) "**וידוד עבדי נשיא להם לעולם**" (שם לד, כד) "**ואני ה' אהיה להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם** בב' אפנים. וכן רואים בפסוק ביהושע (יה, יז) שמעלה אדמים היה קצה גבול בנימין בירושלים, היינו שהמקום שינך למתחם בית המקדש שהיה בנחלת בנימין.

בת שוע בגימטריא ה'תשע"ג.

כתוב (בראשית לח, יב) "**וירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גזי צאנו הוא וחיכה רעהו העדלמי תמנתה**". רואים שאחרי מות בת שוע הלך יהודה להוליד את שרש המשיח. ויש כאן רמז שאחרי **בת שוע** בגימטריא ה'תשע"ג, הקב"ה ששמו נרמז בשם יהודה יוליד את המשיח ותבא הגאולה לישראל. וכן מובא בספר 'עץ הדעת טוב' שפרשה זאת מרמזת על הגאולה, ונביא את דבריו: (וישב) "**ויקח יהודה אשה**" היא השכינה, ולקחה יהודה הוא הקב"ה, כי היא אשתו, והיא אמנו, "**לער בכורו**" כלומר לסבת ער בנו לקח יהודה לתמ"ר היא השכינה הנקראת כן, כי תמיד היא מר"ת נפש על בניה שבגלות. ואז שני בניו ער ואונן חטאו ומתו והלכו בגלות, אז אמר יהודה לתמר פלתו לשון פלה ואשה, "**שבי אלמנה**" בבית המקדש בכתל מערבי החרב הנקרא "**בית אבינ**", ושם לובשת בגדי אלמנות, כי הקב"ה בעלה הנקרא שמש עלה לשמים ונסתלק, וכמו שכתב בספר הזהר על רחל מבכה על בניה כי איננו זה בעלה. "**עד יגדל שלה**" זה המשיח כי אם אביאנו מהרה פענן בית המקדש ראשון ושני אולי יחטאו. "**ותמת בת שוע**" היא פנסת ישראל, ואז "**וינחם יהודה**" זה הקב"ה מאשר עשה להם ורצה לגאולם, ואז "**ויעל על גזי צאנו**" הם שבעים שרי האמות הגוזזים את ישראל צאנו של הקב"ה ועמו רעהו העדלמי זה המשיח שעליו נאמר "**עד עדלם יבוא כבוד ישראל**", והלך לתמנת"ה הוא תימן זה רומי הרשעה, "**ויגדל**" לשכינה הנקראת "**תמר**", הוא הקב"ה חמין, "**עלה תמנתה לגז צאנו**", לא אמר לגז כבתחלה רק לגז לשון הפרחה כמו "**ויגז שלמים**".

להפריח את ישראל צאנו מן הגלות, ויגד לה על ידי המבשר כמו שכתוב "על ההרים רגלי מבשר", ומשמחתה "ותסר בגדי אלמנותה ותכס בצעיף" הם בגדי נקם תלבשת, "ותשב בפתח עינים" זו ירושלים, כדי שממשם ילכו המשיחים אל תמנתה הוא רומי כמו שכתוב "ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו", וזה שכתוב "אשר על דרך תמנתה". ושם הרבית בבכיה ותחנונים אל ה' בראותה "כי גדל שלה" זה המשיח ועדו נתאחר, עד אשר השפיע בה הקב"ה שתי נשמות המשיחים, בן יוסף זה הוא שמ"ש הזרח פנודע כי הוא היסוד, ובן דוד זה פנץ בסוד הזרח הנפרצת לעתים. ויחשב זרח למלך ולא כן יהיה, כי פנץ ידחה ויעלה ראשון למלוכה. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (גלגולי נשמות ב) שבת שבע אשת דוד היתה גלגול בת שוע אשת יהודה. ונביא את דבריו: בת שוע היא בת שבע, וידוע כי היתה אשת יהודה, וכמעשה דבת שבע בדוד, בן מעשה תמר ביהודה, כי דוד ניצוץ מיהודה, ומתוך שיותר ממה שהאיש רוצה לשא, אשה רוצה להנשא, כי כשם שתמר היא עשתה ההמצאה להוציא זרע מיהודה, בן בת שבע הואיל שבאתה מכחה, כי ראויה היתה לו מששת ימי בראשית, על בן מזה הרגישה בת שבע כששלח דוד לקחת אותה, באותו הערב נטהרה מטמאתה, ולא מיחתה בדבר כי היה לה לצעק להשמיע קולה, כי במקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב, ואפלו למלכות, רק מרצונה הטוב שדבר עמה, כי רצתה לעשות כמו שעשתה לו תמר, דאזלה לבנות המלכים, והיתה אומרת אל תדחיקוני שאני הרה מלכים ונביאים, בן עשתה היא, גם כי אמרה דרצתה שישבע לה המלך שהבן היוצא ממנה הוא מלך. וכן שמה היה עילית בת שוע, ומסמלת את ספירת המלכות שעקר ענינה להעלות מיין נוקבין.

שיעור על כוונות האריז"ל והרש"ש להדלקת נרות חנוכה ניתן להוריד בקישור הבא
[ניתן לקבל את הסדור החדש של נקודות הכסף הנלמד בשיעור, בקובץ דיגטלי בבקשה למייל]
<https://docs.google.com/open?id=0B1x515QyBrTgV19iTUM2QzduSjg>

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.

הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעכוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' (5 כרכים) במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בבקשה למייל.